A CALL TO OUR YOUTH

BY

GENERAL CARIAPPA (RETIRED)

1963

In this hour of serious threat to our National Security arising from the unprovoked aggression by China, it behoves every one of us old and young, man and woman, boy and girl to get busy to prepare ourselves to contribute our individual mite to help our Government in its big task of removing this threat. On this occasion I make this call to you, our youth to you how you can make your contribution.

As students your main job is to continue your studies seriously, particularly in the study of science and technical subjects, to ensure that no vacuum will be caused in the life of the country in its administrative and other national activities through a serious dearth of educated persons to carry on the country's daily work, when life returns to normal; but situations may necessitate some of you having to suspend your studies for the period of this emergency, to physically participate in the defence of our Motherland.

Our Defence Services, including the Territorial Army, State Home Guards, our Police Forces and the newly organised Civil Volunteer Forces all require recruits in thousands, of young men physically fit and tough. All non-student youth, unemployed, should immediately offer for enlistment in the organised forces I have mentioned. I am very happy N C C Rifles is, at last being made compulsory in every college.

What are the student youth to do? Here are my suggestions. Show initiative and a spirit of adventure. Know all about the reasons for this aggression. Know what the McMohan line is—and also what the November 1959 and September 8, 1962, lines are. In your educational institution get a small team of three students to prepare and maintain a map of our Northern and North Eastern Frontiers and also to put up on your college notice boards every day a "summary of events" concerning the Emergency. Get together in your villages, in your towns, in your educational institutes and colleges every morning and every evening—off class hours—and take organised physical exercises, go for long walks and long runs and get a jolly good sweat. Wherever possible climb hills, walk about in thick jungles, learn to swim, by day and by night. Learn to dig and to carry heavy loads. Train yourselves to be tough

physically, mentally and morally. Learn to speak Elementary Chinese. This will be useful if some of you, later, go to our frontiers! All these activities must be properly organised. It is the duty of higher authority to provide facilities in this respect. Let not rain, heat or cold stop you from this work. In wars fighting does NOT stop because of them. Learn the names of important and prominent constellations of stars and learn to find directions at night with their help. Walk about like soldiers—head up—chest up—with clenched fists—and do not please lounge about the roads—lackadaisically with hands in your pockets, bent backs and so on.

Train yourselves to go without food, without sleep, without rest and without your creature comforts for short periods occasionally, for in wars you may have to go without these sometimes.

Office bearers of student's unions throughout the country should get together soon in this respect. Local Military and Police personnel, serving or ex. might be requested to advise and help in this planning.

As for the girls, train yourselves to work for long hours in static and sedentary jobs, in offices and in factories, relieving fit and young men to enlist for services in the field. Get trained to be doctors and nurses in large numbers to doctor and nurse our sick and wounded brave soldiers and also to give "first-aid" to civilians in an emergency. You can offer your services, in your spare time, to the local hospitals in any capacity. You can visit families of our soldiers on the front, in your neighbourhood and offer to read and write letters for them. Learn to run telephone exchanges, to drive motor cars—for, you may have to drive ambulance cars in an Emergency. Learn the art and technique of self defence with the use of daggers—knives and pistols. Rifle Training is NOT for women in India. Keep up the grace and charm of Indian womanhood by wearing sarees or salwars or skirts on parade as Girl Guides and Rangers do, and NOT wear men's trousers losing your feminine charm and grace.

Do not lose heart yourselves, also tell the people not to get panicky, whenever news of any reverses are heard over the radio or come out in the press, or are spread by fifth columnists. Reverses, in wars are NOT unusual. Troops withdraw on occasions to more favourable positions in the rear in order to re-organise or-equip and to resume the offensive at the proper time. Such deliberate withdrawals are sometimes made to discover the enemy's strength and intentions and at times to force him to lengthen his lines of communications to make his maintenance problems difficult and so gain an advantage over him for the offensive. History is full of examples of tactical and

strategic withdrawals and of ultimate successes. In very recent times, in World War 11, such withdrawals by the Allies in Europe, in North Africa and in Burma are classic examples of withdrawals and of their ultimate successes. Go amongst our simple people tell them to be men of grit and guts and show their best in this hour of National Emergency. Bring to the notice of Government authorities promptly, cases of black-marketeers and such other wicked people as may exploit the innocent and the illiterate by spreading panic amongst them. Guard yourselves against anti-national workers to use you as their tools. Communism is foreign to our ideology of democracy and Communists are anti-national, as their loyalty is to Communism and NOT to our country.

Do not please waste your time in organising meetings to pass resolutions to CONDEMN the Chinese aggression and then send on such resolutions to our Prime Minister with your signatures signed in your blood. Every true and loyal Indian automatically DOES and MUST condemn this aggression and this condemnation does NOT require to be expressed by passing resolutions by INDIANS. Every drop of blood you use for signing your names in, is very precious drop of it wasted, when blood is required urgently by "Blood Banks" throughout India for our wounded soldiers.

Save money in every possible way by giving up your luxuries such as sweets, cigarettes, pomp and show at wedding and social functions and on your lipsticks, paints, and perfumes. Money is required by our Government in very large sums to provide our brave soldiers in the battle-field with the best weapons, best of equipment and the best of everything. Money is also urgently required for our Third Five-Year Plan which plan should NOT, if at all possible, be drastically cut down merely for want of money. This plan and Defence, both need money but the need of the Defence is greater at the moment. Go amongst our people of all classes, and impress upon them the fact that uninterrupted implementation of the Five-Year Plan—with certain economies here and there, will help the Nation's Economic and Industrial strength and this strength is absolutely vital for our military strength. So appeal to them to give, in cash and in kind—very liberally to swell up our Nation's treasuries. Tell our people to produce more food to put in honest hard work in the Offices and in Factories for long hours to finish the job in hand speedily and efficiently. All these have to be done for our survival as a Free and Independent people. Advise particularly the Labourer Community to practise family planning, the fewer

children the better can their bringing up be—physically and economically to prepare them to become good and stalwart citizens of our Motherland.

I have implicit faith in you, our very dear youth, as I have always had. India is yours and I know you will spare nothing to see that she is kept free and independent for EVER. Get Going and Soon. Remember—we are the fortunate inheritors of great culture, philosophy—and immense spiritual wealth. Let Capitalist and communist countries come to our land to learn from US the art of running a country on truly democratic principles, where every citizen enjoys the freedom of speech, freedom of the Press and free ways of Life with continuing loyalty and devotion to freedom of practising one's own Religion.

You will all remember what Netaji Subhas Chandra Bose said: "ITIFAK-ETMAD-QURBANI" i.e. "UNITY-FAITH-SACRIFICE."

ROSHANARA, MERCARA,
COORG.

'JAI HIND'

A WORLD OF PEACE AND SECURITY

SHAHUL HAMEED, I B. Sc.

PEOPLE at present are of a sceptical attitude about the safety of world peace. The reasons for this are quite evident. Various nations are trying to make more and more powerful weapons—weapons which can exterminate a large number of people. The scientists are trying their best to make weapons, to establish the superiority of their country over others.

Man is proud of his scientific and cultural achievements. He has so much progressed that he is not in a position to think or act as his ancestors did. The modern man is far different from his predecessors.

History tells us that our forefathers were a kind of warlike people who had led more or less an animal life.

Now, considering the modern man, we can see that, though he may be superior to the man of yore in many ways, he also has got a little brutality inherent in his conduct. To the ancient man human life was no better than that of a cat or a dog. Think of the modern man. Almost all the nations are competing to possess the most deadly of weapons. This is one reason for the disharmony which is existing in this world. In this rivalry, a number of fearful weapons have been invented. This promoted the possibility of a global War.

We can see, more measures being taken by the Governments of the nations for destructive purposes than for creative purposes. In this age of atomic science and space flights, we should have paid more attention to the progress of humanity and to the necessity of maintaining world-peace. But the things are quite different. Though some of the achievements in the field of atomic science are beneficial to humanity, some are a curse. The atomic science could have been used for the betterment of humanity, if we wanted. The space flights could have been helpful for throwing light into the unknown world. But, unfortunately enough, now, these flights are conducted to conquer the inner space from where, world can be destroyed by bombardment. The heads of the nations declare that they will reach the moon and other planets very soon. The Scientists are working hard for it. But exactly, what they do is nothing but this: They are trying to conquer the inner space.

The scientists know very well that to reach the moon, they have

to wait for years; because there are many problems to be solved before sending a man to the moon. On the other hand, they have already sent people to the space. And if they could situate certain 'floating' stations in the inner space, it would be very easy for them to destroy any place in the world and even the whole world at one attempt. Thus, actually, the big nations are toiling not to make the life in this world happier, but they are trying to make this world infernal, as infernal can be. This is one of the unfortunate facts. It is a pity that science is chiefly used for destructive purposes. If the scientists are co-operating and working for the cause of the safety of humanity, then there will be no question of war or rivalry among nations.

But what is the way for attaining this co-operation? Here, we should consider one thing. The underlying reason for all the competitions, which now exist in the world, is the desire of the nations for getting supremacy in various fields. Almost all the nations want to spread their suzerainty over other nations. This is one of the important reasons for armaments.

When the people of one country, are being overfed, the people of the neighbouring country may be starving. It is a pity that when some highly advanced countries are spending a lot of money for destroying excess of food products, many other poor nations are craving for food. Thus, even if there is no possibility for war, there will not be peace and harmony in the world because of this fact. A solution for this cannot be easily found out.

It is a truth, that the world has as much food products as is necessary for the people of the whole world to be fed. Most of the products being in the hands of a minority, the majority is starving. If the majority and the minority join, there will be no scarcity of food.

For this problem, there is only one solution—the establishment of a One-World government. The idea of of One World is known to almost all. But about its practicability we are not sure. For, the small countries are apt to think that their freedom and rights will not be safe in the hands of the rulers of the world. Above all, the two great blocs, which now exist, most probably will not be ready for such an attempt, because of the fact that, between these two blocs, stands the big barrier of ideological differences.

Nevertheless, great men are trying to convince the world of the necessity of establishing a One World Government. Because, they are quite aware of the fact that the only way which will lead to disarmament and

peaceful co-existence is to establish a One World Government. If the One World Ideology succeeds, this world of quarrels will turn out to be a world of peace and harmony. Then there will be no need for armaments. Science can be used for the betterment of humanity. Most of our dreams to reach the moon and other planets will come true. There will be no starvation. The slogan, "all for each and each for all" will be reverberating in this world.

When we consider these things, we should remember one thing. Even if we could establish a One World Government, and if that Government was tyrannical and unjust, all our expectations would be in vain. Then, revolution and disintegration would take place.

All the same, if once it was able to establish peace and harmony amon peoples of the world, many fea would disappear from the life o the people and co-operation woul displace domination. We may hop that the U. N. O will go a long wa to lead the world to progress an security.

At that time, when peace an security are in entity, science wil be purely used for humam progres There will be no trace of war. Her it will be appropriate to see wha Mr. Bertrand Russel says about wa "If once the awful problem of wa has been dealt with, even if th method be somewhat rough, s great a weight will be lifted fro the human spirit that we may hop for a new breath of creative hop and a new leap forward in the whol life of the human species".

ബർണാഡ്ഷാ

എ. വി. സേതുമാധവൻ, P. U. C.

മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധിമോശങ്ങളേയും, ദൗർബ്ബല്യതകളേയും സ്വകൃതികളിലൂടെ നിശിതമായി നിരൂപണം ചെയ്യുകയും, ഹസിക്കുകയും ചെയ്ത ബർണാഡ് ഷായെപ്പോലെ സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ അധികമാൎക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സുശക്തമായ ഇംഗ്ലണ്ടിനെപോലും പിടിച്ച് കുലുക്കുന്നതിന്നും അജയ്യവും, അസാധാരണവും, ആയ ആ ശക്തിയുടെ ഉറവിടം തികഞ്ഞ നിർഭയത്വമായിരുന്നു. മതം മുതൽ മാർക്സിസംവരെ അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളേയും എതിൎത്ത്, യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽകൂടെ അവയെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെ ഏവൎക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി അവസാനം വരെ പോരാടിയ ഒരു മഹാത്മാവാണ് ഷാ.

അൎത്ഥശാസ്ത്രം, തത്വചിന്ത, തുടങ്ങിയ സകല ശാസ്ത്രീയ മണ്ഡലങ്ങളിലും, അദ്വിതീയമായ ജ്ഞാനം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്ന്. സൎവ്വോപരി ഷാ ഒരു സാഹിത്യകാരനുംകൂടിയായിരുന്നു. പല പരാജയങ്ങളേയും പിന്നിട്ട് നിരന്തരമായ അദ്ധ്വാനത്തിലും, പരിശ്രമത്താലുമാണ് അദ്ദേഹം അസുലഭമായ ഈ പദവിയിലേക്കുയൎന്നത്. നിസ്സാരമായ ഗുമസ്ഥവേല ഉപേക്ഷിച്ച്; അമ്മയിൽനിന്ന് ലഭിച്ച അല്പം സംഗീതപരിജ്ഞാനത്തോടുകൂടി 20-ാം വയസ്സിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്ന അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഉപജീവനത്തിന്ന് നിരവധി ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്ന് മോചനം നേടുവാൻ നോവൽ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അത് പരാജയപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. കടുത്ത ദാരിദ്ര്യം ഷായെ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റാക്കിത്തീൎക്കുകയും, അക്കാലത്താരംഭിച്ചിരുന്ന ഫേബിയൻ സൊസൈററിയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ആനയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഷാ ഈ സൊസൈററിയുടെ പ്രവൎത്തനത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുകൊണ്ട് സോഷ്യലിസ്റ്റാശയത്തിന്ന് അതിന്ന് മുൻപില്ലാത്ത പ്രചാരവും, പ്രശക്തിയും ഉണ്ടാക്കികൊടുത്തു. ഷായുടെ സാമ്പത്തികവും, രാഷ്ട്രീയവും ആയ അഭിപ്രായങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ സംഘടനയാണ് സഹായിച്ചത്. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം ചെയ്ത സമുജ്ജ്വലപ്രസംഗങ്ങളിലൂടെ പ്രസിദ്ധനായിതീരാൻ ഷാക്ക് കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും വില്യം ആച്ചർ ആണ് പത്രങ്ങളിലെ സാഹിത്യരംഗങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചത്. സംഗീതം, നാടകം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ ഷായെ സുപ്രസിദ്ധനാക്കി.

ഭാവദൗർബ്ബല്യത്തിൻെറ ശത്രുവായിട്ടാണ് ഷാ തൻെറ നാടകങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് തനിക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു ഉപകരണമെന്ന നിലക്കാണ് ഷാ നാടകമെഴുത്ത് തന്നെ ആരംഭിച്ചത്. അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ആത്മവഞ്ചനാപൂൎണ്ണവും, കാപട്യപൂൎണ്ണവും ആയ ജീവിതത്തെ ഷാ

ന്റെ Man and superman എന്ന നാടകത്തിൽ കഠിനമായി വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു് കാണാവുന്നതാണ്. അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ പൂർവ്വാചാരങ്ങളെ എതിർത്തു് നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഷാ തന്റെ അവസാനകാലംവരെ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പണ്ടു് ആരോ ചിട്ടപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ആചാരങ്ങൾ അതേപടി ആചരിയ്ക്കുന്നതു് മതമല്ലെന്നും, പള്ളിയുടേയും, പാതിരിയുടേയും സഹായം കൂടാതെ തന്നെ ഈശ്വരനിൽ നിന്നു ദിവ്യപ്രചോദനം നേടാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

പലരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഷാ ഒരു നിരീശ്വരവാദിയായിരുന്നില്ല. യുക്തിയും, ശാസ്ത്രബോധവും ഉള്ള ഒരു തത്വജ്ഞാനിയാണ് ഷാ. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ അപൂർണ്ണതകളിൽനിന്നു് അതീതനായ അതിമാനുഷനെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ കർത്തവ്യമെന്നും, ബോധപൂർവ്വം ഇച്ഛാശക്തിയെ വ്യാപരിപ്പിച്ചാൽ ഇതു് സാധിക്കുമെന്നും ആണ് ഷായുടെ സിദ്ധാന്തം. സ്ഥാപനങ്ങളും, ഭരണകൂടങ്ങളും മാറിയാൽ പോരാ മനുഷ്യൻതന്നെ മാറണം എന്നതായിരുന്നു ഷായുടെ രാഷ്ട്രീയാദർശം.

ഇപ്രകാരം ബർണാഡ് ഷായുടെ നേട്ടങ്ങളെ എടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സകലമണ്ഡലങ്ങളേയും പിടിച്ചു് കുലുക്കിയ ഒരു അത്ഭുതശക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു കാണാം. തന്റെ നാടകങ്ങളേക്കാൾ, അതിലെ ആദർശങ്ങൾക്കാണ് താൻ വിലയിരുത്തുന്നതു് എന്നു് ഷാ തന്നെ തുറന്നു് പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരേ സമയം താർക്കികനും, ചിന്തകനും, കവിയും ആയിരുന്നതു്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെ വികാരോജ്ജ്വലതയോടെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അസാധാരണമായ ഈ കഴിവാണ് ഷായുടെ വിജയരഹസ്യം. മനുഷ്യനെ ബുദ്ധിമോശങ്ങളിൽനിന്നുളവാകുന്ന എല്ലാ അപൂർണ്ണതകളിൽനിന്നും സമുദ്ധരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജീവിതാദർശം. അസത്യജടിലമായ തന്റെ ജീവിതചരിത്രമെഴുതിയ ഫ്രാങ്ക്ഹാരീസ്സിനെ അയാളുടെ നിസ്സഹായതയിൽ അങ്ങേയററം സഹായിയ്ക്കുന്നതിന്നും, നോബൽസമ്മാനമായി കിട്ടിയ സംഖ്യമുഴുവനും ആംഗ്ലോസ്വീഡിഷ് ഫണ്ടിന്നു് ദാനം ചെയ്യുന്നതിന്നും, അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. എന്നാൽ അതേസമയത്തു് താൻ ലുബ്ധനും, നിർഘൃണനും ആണെന്നു് ലോകത്തെ ധരിപ്പിയ്ക്കാൻ യത്നിച്ചതായും കാണാം. Gold Smith ന്റെ Man in black നെ അനുസ്മരിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ്, പ്രിസ്റ്റിലി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ അദ്ദേഹത്തെ പകുതി മഹാത്മാവും, പകുതി വിദൂഷകനും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

CO-OPERATIVE MOVEMENT IN INDIA

M. MOHAMED, III B. Com.

CO-OPERATIVE organisations play a very significant role in an economy striving to build a socialistic pattern of society. To combat the concentration of economic power and wealth in a few hands and to establish greater equality of opportunity, cooperative movement is the best measure.

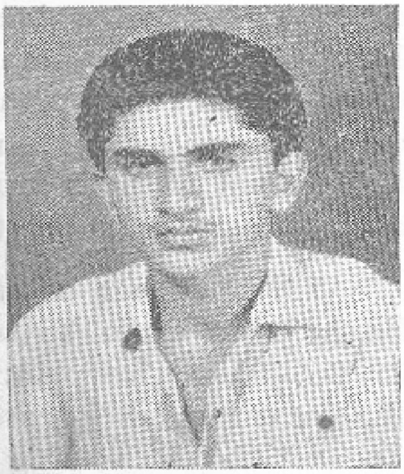

India is still a country with rural economy at its base. About 75% of our people reside in rural areas depending on rural economy. Co-operation has been described as the most important instrument for solving the manifold problems of our backward rural economy. Co-operative movement as an instrument of economic and social change was introduced in our country as early as in 1904. In 1948, India accepted co-operation as the institution for the social and economic development of rural areas. The principle of collective living, joint endeavour and common good have been in vogue in India in one form or other for thousands of years. The joint family system is a best example of co-operation at the ultimate level.

Previously co-operation was limited only to credit activities. But in recent years other forms of co-operatives as farming, marketing, consumer co-operatives have been established and encouraged.

Agricultural production and co-operatives:

The connection between agriculture and co-operative movement is organic in nature. They share many common qualities. The need for developing agriculture is felt more keenly today than ever. Increasing agricultural production is the crux of the problem which India faces today. It is essential to step up production not only to provide food to the teeming millions and raw materials to the industries but also to bring about a marked improvement in the standard of living of the people as a whole. Our technique of cultivation is old and it should be made up to date. Holdings are small and uneconomic. Very often peasants fall under the clutches of the money lenders who charge exhorbitant rates of interest. The farmer has not enough marketing facilities. Through co-operation almost all these problems can be solved. Therefore a number of schemes have so far been launched for this purpose.

In 1951, the Reserve Bank of India appointed a Rural Credit Survey

Committee to report on the whole structure of co-operative movement in India and the report was published in 1954. The present policy of the Government in relation to co-operation is based on this report. The committee recommended state partnership in co-operation at different levels, full co-ordination between credit and other economic activities and administration through adequately trained and efficient personnel.

The National Development Council, in its resolution on co-operative policy in November 1958, agreed that co-operatives should be organised on the basis of the village community as the primary unit and that the responsibility and iritiative for social and economic development at the village level should be placed fully on the village co-operatives and the village panchayath. The council also indicated its broad objective of bringing all rural families within the fold of the co-operatives by the end of the third plan.

A large number of societies have been formed in recent years. The number of co-operatives in 1961—62 was 3.3 lakh as against 1.8 lakh in '50—51. The number of primary societies in '61—62 was 2,14,942. In this context, it will be worthwhile to explain the various co-operative societies found in India.

Co-operative Credit Societies :

The earliest type of society forme in India was credit societies whic today constitutes the most importan class of societies, both in number an membership. The structure of credi societies is three tiered consisting of th state co-operative bank at the stat level, central co-operative banks at th district level and primary agricultura credit societies at the village level Long term credit is provided by centra and primary land mortgage banks.

The number of state co-operativ banks rose from 16 in 1951—52 to 2 in '60—61. The principal function o the central co-operative banks is t act as the balancing centre of thei affiliated societies and to provid finance to the primary societies. Thei number in 1960—61 was 509 as agains 390 in '51—52.

The number of Central Lan Mortgage Banks which are the pivo of the structure of long term financ to agriculturists in '60—61 was 18 a against 6 in '51—52. The primar land mortgage banks have also show remarkable progress.

Co-operative societies in agri cultural sector have made considerabl progress during the past few years The following table gives the trend of progress of agricultural credi societies since 1950—51.

	1950—51	'55—56	'61—62
1. Number of societies	1,04,998	1,59,939	2,12,042
2. Membership (in lakhs)	44.08	77.91	195.60
3. Loans, advances (Rs. in crores)	22.90	49.62	228.09

Their number has more than doubled during the period '50—51 to '61—62. Similarly, the membership has increased more than four times and the volume of credit more than ten times during the same period. These co-operatives serve about 33% of the agricultural population and about 25% of the total rural population. But this progress has not been even as between states during the period. In Eastern zone, in particular, the movement is still weak.

The Third Plan target are the following :—

Number of primary village societies ...	... 2.5 lakhs
Membership	... 40 million
Coverage of rural population ...	... 55 percent
Coverage of agricultural population ...	... 74 ,,
Loans through co-operatives :—	
Short and Medium term	Rs. 530 crores
Long term (Outstanding)	Rs. 150 ,,

The plan also provides for the setting up of an Agricultural Development Finance Corporation for augmenting the resources available for the issue of medium and long term loans. The Central Agricultural teams after studying the credit facilities to the farmers through co-operatives suggested that, as far as possible, loans should be advanced in kind to avoid any misuse of funds for non-agricultural purposes. Special efforts will have to be made for augmenting the loans to achieve the goal fixed in the Third Plan. In 1962—63, loans through co-operatives amounted to Rs. 280 crores.

Co-operative marketing societies :

The lack of marketing facilities is an important defect of Indian rural economy. To some extent co-operative marketing societies will obviate the difficulties faced by the peasants. Marketing of agricultural produce showed a considerable increase. At the end of 1961—62, there were 3,006 societies with a membership of 90,311 co-operative societies and 15.50 lakh individuals. The value of agricultural produce marketed by them during 1961—62 exceeded Rs. 179 crores. But this is relatively very negligible. To place these societies on a sound basis, to link them effectively with village societies, enlarge their total business and to set up new societies are the tasks in the Third Plan. It is proposed to set up 600 primary marketing societies during the Third Plan and for constructing 9200 rural godowns and 980 godowns at market centres.

Consumers' co-operatives :

It is very strange that consumer co-operatives have not had a larger place in our co-operative movement. This movement got a real fillip during the war and post war days when there

was rationing of food stuffs and controlled distribution and co-operative societies were made the instrument for the operation of the controlled distribution. With the removal of controls they again fell back. Now there is an organised attempt to revive and expand them. Consumers co-operatives can be an effective force against profiteering and also against rising prices.

Trained, efficient and honest management and loyalty of members are the two basic requirements for its success.

Between 1939 and '52 their number increased from 396 to 9757. But in 1952, when control was removed, this got a severe set back. In 1961, there were 75 wholesale societies and 7058 retail consumers societies.

Co-operative farming:

Agricultural holdings in India suffers from two great difficulties. In the first place, their size is exceedingly small and secondly holdings are fragmented. The Indian farmer is under many difficulties. Co-operative farming is the best solution for this. There are many difficulties in the way of co-operative farming in India and a lot of time and effort is needed to overcome them. There are, however, bright prospects for this because this is the only way in which one can inpart viability to agricultural holdings in India. In our country, individual ownership of land has been in existence from time immemorial. This is safeguarded in co-operative farming.

The role of co-operative farming in the reconstruction of the rural economy was stressed in both First and Second Plans. The Second Five Year Plan aimed at providing sound foundation for the development of co-operative farming. Its contribution to rural progress will be significant only if it develops as a voluntary mass movement under genuine local leadership and as a logical growth of community development and co-operative at the village level. The main problems of co-operative farming are organisational, technical and educational.

Of the various types of co-op. farming, there is a general preference for organising joint farming. Out of 955 societies in pilot area, 872 are joint farming societies. Of the 872 societies in non-pilot areas 347 societies are collective farming societies. In 1961, there were 6325 co-operative farming societies with a membership of 304506.

Co-operative processing:

Development of co-operative processing of agricultural produce is another important field which needs considerable attention. During the Second Plan period, this movement made considerable progress, especially in the sugar industry.

Fisheries co-operatives, another branch of co-operative movement in

India, are at present about 2,100 in number with a total membership of about 2,20,000.

There are various types of other societies functionning in India like transport societies, labour contract societies, insurance society, housing society, better living society, society for women, society for depressed classes, miscellaneous societies, multipurpose societies etc. But their proportion is negligibly small.

Need for greater effort:

Despite notable progress, greater attention has to be made to strengthen the movement, if they have to fulfil their vital responsibility. The credit by co-operatives forms only a fraction (i.e. 3.1%) of the total requirements of the farmers. Similarly, although the number of marketing societies seems to be substantial, the quantum of production handled by them is only a fraction of the total produce marketed by the farmers.

To-day the term co-operative commonwealth epitomises the ideal which we have set for ourselves. It is a healthy method of instilling a sense of duty and spirit of dynamism in society.

EINSTEIN'S CONTRIBUTION TO MODERN SCIENCE

P. E. BALASUBRAHMANIAN, III B. Sc.

MODERN Science is in no small measure related to the contributions of Alfred Einstein. The fundamental concepts of modern Physics which have completely revolutionised the age-long ideas of Classical Physics are:

(i) The theory of relativity
(ii) The Quantum theory of Radiation
(iii) The wave nature of matter

The theory of Relativity:— The theory of Relativity was first definitely formulated by Einstein in 1905 though the work of Lorentz might be regarded as having paved the way for it. The term "Relativity" is applied to Einstein's theory because the primary quantities in mechanics and astronomy such as space, time and mass are shown by it to be relative. That is anyone of these factors cannot be reckoned absolutely by itself; but only in relation to others. The new theory in consequence is indirect contradiction with the fundamental ideas of Classical Newtonian mechanics where space, time and mass are considered to be absolute.

The classical conception of absolute space, time and mass gave rise to the consideration of "absolute motion"; that is motion of bodies in absolute space which is considered as a fixed frame of reference. Newton considered the motion of a particle through ether. He was forced to admit that absolute motion can never be detected, for, translatory moiton can be perceived in the form of "motion related to other material bodies". Thus be gave rise to The Newtonian Principle of Relativity which states that uniform translatory motion of a system can never be detected by mechanical experiments performed within the system.

In order to have a correct idea of absolute motion Einstein started with a radically new idea that motion through ether is a meaningless concept. He stated that motion relative to material bodies alone has physical significance. The basic idea of this theory is to find a concept of time and space which was suspected by Lorentz and clearly stated by Einstein. Contrary to Classical Physics, according to Einstein, there is no absoulute time as, time may vary from one observer to another. Hence simultaneity cannot be absolute but relative only. Events which are simultaneous in one frame of reference are not so when envisaged from another frame of reference which is in motion relative to the first. Therefore each frame of reference has its own time.

There are two postulates in Einstein's theory, viz.; Special or Restricted Relativity and General Relativity. The special theory was formulated in 1905 to deal with uniform rectilinear motion which was chiefly aimed at solving the riddle of absolute motion. In 1915 the theory was extended to interpret more general cases of non-uniform motion; which came to be known as "General Relativity."

Fundamental Postulates of Relativity :- The two fundamental postulates used in special relativity are :

(a) Measurement of absolute motion is impossible to an observer stationed on a moving system.

(b) The velocity of light is constant independence of the relative motion of the source and the observer.

The postulate (a) denies absolute space and absolute time and in consequence asserts the impossibility of demonstrating the uniform rectilinear motion of a system by observation made within the system itself. For instance a ball thrown up by an-observer in a train moving at uniform speed along a straight track traces a straight line path for him, but to an other observer outside the train at rest the path appears parabolic. Hence the person in the train cannot deduce anything about his motion. Whether at rest or in uniform motion while the one outside can detect the motion of the train relative to himself from the same experiment.

The second postulate affirming the constancy of the velocity of light as well as its independence from the relative motion of the source and the observer appears to represent a simple experimental fact. Of course the absolute constancy of the velocity of light cannot directly be verified by experiments. But it is implied in the very definition of simultaneity as regards its independence from the relative motion of the source and the observer the different experimental measurments of the velocity of light offer a physical justification for its acceptance.

Important conclusions of the Theory of Relativity

Einstein could study the intrinsic nature of radiation with the aid of his famous theory. The relation of variation of mass with velocity was also deducted successfully within the limits of experimental errors. An expression readily derived for the relativistic principles for the variation of mass and it is of the form $m = \dfrac{m_o}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}}$ where m is the effective mass m_o the rest mass, v is the velocity attained by the mass and c the velocity of light which is equal to 3×10^{10} Cms./sec.

As a final step in the deduction from special relativity an important and universal relation between mass and energy unknown in classical physics but well-known in modern physics is obtained. It is usually expressed by $E=mc^2$ where E is the total energy m its effective mass and c, the above mentioned velocity of light. Thus it is seen that for a change in the mass a large quantity of energy is liberated which is really due to the factor c^2.

Thus contributions of Einstein the pioneer of modern physics have gone a long way in the development of modern physics. The importance of mass energy relation is indeed universal and its application wide and varied. Above all Einstein with his remarkable gift of intelligence adorns the position of the trail-blazer of modern trend of science.

FACT AND FANCY

V. MAMU KOYA, B. Sc., III

"HISTORY has a tendency to repeat on a people who do not learn from it"— Thus observed the famous philosopher George Santayana. We are proud of our ancient civilisation. We have the habit of boasting of our past glory even irrelevantly. The characteristic tolerance of the people, the pomp and splendour of our ancient Kingdoms, the heroic heritage of our brave fore-fathers and the spiritualism of the masses are highly praised by every one of us. But an onlooker in trying to visualise such an India will be disillusioned by some shocking facts. I am all praise for our achievements in the past, but the future is more important.

Our ancestors were known for their tolerance. Buddha who proclaimed a new religion was made an 'Avathara' (incarnation) by Hindu pandits. Hindus welcomed every religion and accepted every thing that was good. Many Muslim Kings did not look askance at their Hindu subjects. Great religions existed here harmoniously, but all these are things of the past. The same land was divided for the sake of religions and much blood was shed. Unfortunately we do not have that spirit of tolerance which was apparent in our ancestors. Some reactionary Hindus could not tolerate Mahathma Gandhi and some Muslims could not appreciate Moulana Azad's views.

The Rajputs were brave fighters, but did they unite for the Motherland? The Brave Marathas fought heroically, only for a Hindu Maratha National State. We did not unite against an enemy. Nationalism was imported from the West. Even now we are quarrelling on linguistic grounds. Elsewhere, people are masters of many languages, but we are slaves of languages. National Integration cannot be forced from above, but it should begin from below.

Our spiritualism has a background of centuries, but did it gain anything? To us Ganges is only a holy river, whereas the Rhine is the source of the very existence of Germany. To us crossing the seas was a great sin till the end of nineteenth century. This was at a

time when the westerners had already conquered the oceans. We will mock at the evils of Western materialism, without looking at ourselves. Yet we take to their evils ignoring their good aspects. Our people were truthful and faithful; but are we so today?

The prosperous land of the Moghuls, which attracted Europeans to it, is no more. Here is a land which is rich in glorious past and growing population. The challenge of our time is whether we shall survive or not. The younger generation can perform wonders only if we understand where we are. Ours is one of the most backward countries of today, and we can survive only if we are ready to work resolutely. We should understand our weakness, and try to overcome it. Are we as hard working as the Germans or the Japanese? Or are we determined like the Arabs or industrious like the Israelites. Do we have the patience of the Chinese or the national spirit of the British? My answer is no. We must acquire good qualities because our land is in need of them. A flourishing future is ours, if we are ready to work resolutely. Let us remember the warning of KHALIL JIBRAN:

"Pity the nation that raises not its voice, save when it walks in funeral, boasts not except among its ruins, and will rebel not save when its neck is laid between the sword and the block."

"Pity the nation whose sages are dumb and whose strong men are in the cradle."

"Pity the nation divided in fragments, each fragment deeming itself a nation."

—*The Garden of the Prophet*

ഇസ്‌ലാമിൻെറ സഹിഷ്ണുതാദർശം

കെ. അബ്ദുള്ള, U. P. C.

ഇസ്ലാമിൻെറ സമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ വശങ്ങളെ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മതങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ സ്ഥാനമാണതിന്നുള്ളതെന്നു് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ലോകത്തിലെ സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളാരായുന്നു. ജനാധിപത്യടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രത്തെയാണിസ്ലാം

വിഭാവനംചെയ്യുന്നതു്. അന്തരാഷ്ട്രസംഘട്ടനങ്ങൾക്കും, യുദ്ധങ്ങൾക്കുമുള്ള കാരണങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തു്, മനുഷ്യജീവിതം സുഗമമാക്കുന്നതിന്നും, ശാന്തിയും സമാധാനവും കൈവരുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായുമാറുള്ള ഒരു ലോകഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതാണു്, സാർവ്വലൗകികവും സാർവ്വജനീനവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഇസ്ലാമികാദർശത്തിൽ നാം മുഴച്ചുകാണുന്നതു്.

ഇസ്ലാം സഹിഷ്ണുതയുടെ മതമാണു്. യുദ്ധത്തെയും കലഹങ്ങളെയും അതു് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇതരമതസ്ഥരോടു് സഹിഷ്ണുതയും മമതയും കാണിക്കണമെന്നു് അതുൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. വിമതസ്ഥരോടു് സഹിഷ്ണുതയിൽ വർത്തിക്കേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകതയെ കുറിച്ചു് ഖുർആനിൽ ഒന്നിലേറെ തവണ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മുഹമ്മദു്നബി (സ: അ)യുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതം ഇതിനൊരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

ഇതരമതസ്ഥരോടു് മമതയിൽവർത്തിക്കുവാനാണിസ്ലാം ആജ്ഞാപിക്കുന്നതു്. ആദർശത്തിൻെറ പേരിൽ അഭിപ്രായനൈക്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കൂടി മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ പേരിൽ നബി മററു മതക്കാരോടു് നല്ല നിലയിൽ പെരുമാറിയിരുന്നുവെന്നു് ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. തിരുമേനിയുടെ മതപ്രബോധനത്തിന്നു് കഠിനമായ മത്സരങ്ങളും ബലമായ പ്രതിഷേധങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുകൂടി അതു് വിജയം വരിച്ചതെന്തു്കൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് സൂക്ഷ്മാവലോകനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ലോകത്തിലിന്നോളം ഒരാൾക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹിഷ്ണുതയും അദ്വിതീയമായ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവുമായിരുന്നു അതിന്നു കാരണമെന്നു് കാണാൻ സാധിക്കും.

ഒരു സമുദായം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ, ആസമുദായാംഗങ്ങൾ കൂടുതൽ സഹിഷ്ണുതയിലും മമതയിലും വർത്തിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ, അതാ സമുദായത്തിൻെറ തന്നെ നാശത്തിന്നാണു പകരിക്കുക. സമുദായാംഗങ്ങളുടെയിടയിലുള്ള അസഹിഷ്ണുത, ആ സമുദായത്തിൻെറ അടിത്തറക്കു് കോടാലിവെക്കലാണു്. ഇസ്ലാമിൻെറ സർവ്വ സാഹോദര്യവും, ഐക്യവും, സഹിഷ്ണുതയും കറുത്ത യവനികക്കു പിന്നിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകാനനുവദിച്ചുകൂടാ. അങ്ങിനെ വരുന്നപക്ഷം നിന്ദ്യരും അപ്രധാനരുമായവരുടെ ഒരു സമുദായമായി നാം പരിഗണിക്കപ്പെടുകയായിരിക്കും അതിൻെറ ഫലം.

നാട്ടിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെയും പൊതുതാല്പര്യങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി ഇതരസമുദായത്തോടും സഹകരണത്തോടും സൌഹൃദത്തോടും വർത്തിക്കണമെന്നു് ഇസ്ലാം ഉപദേശിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: ''മതകാര്യത്തിൽ നിങ്ങളോടു് സമരം ചെയ്യുകയും, നിങ്ങളെ നാട്ടിൽനിന്നും വീട്ടിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരോടു്, അവർക്കു് ഗുണം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനെയോ, അവരോടു് നീതിപൂർവ്വം ഇടപെടുന്നതിനെയോ അല്ലാഹു നിരോധിക്കുന്നില്ല. (മാത്രമല്ല) നീതിമാന്മാരെ തീർച്ചയായും ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നു." (ഖുർആൻ) മുസ്ലിംകൾക്കു് ശേഷിയും സ്വാധീനശക്തിയുമില്ലാതിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവരെ ക്രൂരാൽക്രൂരമായ മർദ്ദനങ്ങൾക്കു് വിധേയരാക്കിയ എത്രയോ അവിശ്വാസികളെ നബിതിരുമേനി വെറുതെ വിടുകയാണുണ്ടായതു്. നബിയെ വധിക്കുവാൻ വട്ടംകൂട്ടുകയും, നാനാരൂപേണയും മർദ്ദിച്ചവശനാക്കുകയും, സ്വരാജ്യത്തു് നിന്നു് ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്ത എതിർകക്ഷിയുടെ നേതാവായ അബൂസുഫ്‌യാനെ തിരുമേനി ചെയ്തതെന്താണു്? മക്കാവിജയത്തിന്നുശേഷം മുസ്ലിംകൾ ഒരജയ്യശക്തിയായിത്തീർന്നു; ശത്രുപക്ഷം അമ്പെ പരാജയപ്പെട്ടു; അബൂസുഫ്‌യാനെപോലുള്ള ധീരസേനാനികൾ നബിയുടെ പിടിയിലമർന്നു. ശത്രുക്കൾ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു, തങ്ങൾ യമപുരിക്കയക്കപ്പെടുമെന്നു്. പക്ഷെ, അവരെയെല്ലാം ആ മഹാമനസ്സൻ വെറുതെ വിടുകയാണു് ചെയ്തതു്. അബൂസുഫ്‌യാന്നു് അദ്ദേഹം മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം നല്കി ആദരിച്ചു.

തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിൽ ചേർന്നില്ലായെന്ന കാരണത്താൽ വിമതസ്ഥരോടു് അനീതിയോ അധർമ്മമോ കാണിക്കരുതെന്നു് ഖുർആൻ ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ''ദൈവത്തെ കൂടാതെ സൃഷ്ട്യാരാധകർ വിളിച്ചു് പ്രാർത്ഥിച്ചു വരുന്ന ബിംബങ്ങളെ നിങ്ങൾ ചീത്തപറയരുതു്. തന്നിമിത്തം അവർ വിവരമില്ലാതെ, ദൈവത്തിന്റെ മഹോന്നതനില ഗ്രഹിക്കാതെ അതിരുകടന്നു് ദൈവത്തെ പഴിച്ചേക്കും.'' ഇങ്ങോട്ടു് സാഹോദര്യനിലക്കു് പെരുമാറിയിട്ടില്ലെങ്കിലും അങ്ങോട്ടു് മര്യാദയോടുകൂടി പെരുമാറാനാണു് ഇസ്ലാം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാത്ത ഒരുവനോടു് സൌമ്യനിലക്കു് പെരുമാറണമെന്നു് അതു് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അപമര്യാദയായി പെരുമാറിയ ഒരാളോടു് പ്രതികാരം ചോദിക്കുന്നതിന്നു പകരം വിട്ടുവീഴ്ചാ മനസ്ഥിതിയോടെ അവനെ ആദരിക്കണമെന്നാണാവിശിഷ്ട മതം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. അബുൽ അഹ്‌വസിൽ ജുഷമി ഒരിക്കൽ നബിയോടിപ്രകാരം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി: ''അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ; ഞാൻ ഒരാളുടെ അടുക്കൽ പോകുകയും അയാളെന്നെ അതിഥിയെന്നനിലക്കു് സല്ക്കരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തതിന്നുശേഷം അയാൾ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നാൽ ഞാനയാളെ സല്ക്കരിക്കാതിരിക്കണമോ? അതോ, അയാളോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യണമോ?

''നിങ്ങൾ അയാളെ സല്ക്കരിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്'' നബി (സ : അ) പ്രതിവചിച്ചു.

വളരെയധികം തെററിദ്ധാരണകൾക്കു് വിധേയമായിട്ടുള്ള ഒരു മതമാണിസ്ലാം. അതു് കലഹത്തിന്നും, കഴപ്പത്തിന്നും തമ്മിൽത്തല്ലലിന്നും ചൂട്ടുപിടിക്കുന്ന ഒരു സിദ്ധാന്തമാണെന്നാണു്, അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ പറഞ്ഞുപരത്തീട്ടുള്ളതു്. വില്യം മ്യൂയിർ എന്ന ചരിത്രകാരൻ എഴുതുന്നു: ''സഹിഷ്ണുത ഇസ്ലാമിനെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അജ്ഞാതമാണു്.'' പ്രസിദ്ധ ചരിത്രപണ്ഡിതനായ ബോസു് വർത്ത്

സ്ഥിത്ത് പറയുകയാണ്: ''ഇസ്ലാം ഏററവും ഹീനമായ പാപങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അമുസ്ലിംകളോട് പകയും വിദ്വേഷവും വെച്ചുപുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മതമാണ്. ഇസ്ലാമിലെ ദൈവം, പ്രധാനമായും യുദ്ധക്കൊതിയനായ ഒരു ദൈവമാണെന്നതിന്ന് സംശയമില്ല.'' വിശുദ്ധ ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യകളും ഇസ്ലാമികചരിത്രവും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഇസ്ലാം അസഹിഷ്ണുതയെ വെച്ചുപോററുന്ന ഒരു മതമല്ലായെന്നും പ്രത്യുത, ലോകത്തിന്ന് ഇദം പ്രഥമമായി സഹിഷ്ണുത പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തത് ഇസ്ലാമാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

മുസ്ലിംകൾ രണാങ്കണത്തിലിറങ്ങി യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ വിരളമായേ നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതു തന്നെ തങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ യുദ്ധസാമഗ്രികളുള്ള സൈന്യങ്ങളോടായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിനെയും തൽപ്രബോധകരെയും അനുയായികളെയും അക്രമിക്കുവാൻ വിമതസ്ഥർ മുതിരുമ്പോൾ അതെല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ട് നിന്നുകൊള്ളണമെന്ന് ഇസ്ലാം കല്പിക്കുന്നില്ല. അല്ലാഹു പറയുന്നു: ''നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായി അവിശ്വാസികളെ കണ്ടെത്തിയാൽ (അവരുടെ) കഴുത്തുകൾ വെട്ടുക. നിങ്ങളവരെ അധികം കൊലപ്പെടുത്തിയാൽ (പിന്നെ നിങ്ങൾ കൊലചെയ്യരുത്, ബന്ധനസ്ഥരാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്). അങ്ങിനെ നിങ്ങൾ ഉറപ്പ് വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ (ബന്ധനസ്ഥരെ) ഔദാര്യപൂർവ്വം വിട്ടയക്കുക. ഇതാണവരുടെ കാര്യത്തിലുള്ളത്.'' (ഖുർആൻ)

യുദ്ധത്തിന്ന് അനുമതി ലഭിച്ചപ്പോൾ മുസ്ലിംകൾക്ക് വെറുപ്പാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന കാര്യം ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിന്റെ നേരെ സഹിഷ്ണുതയോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്ന് അത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമരമദ്ധ്യത്തിൽപോലും ശത്രുക്കൾ സന്ധിക്കൊരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ മുസ്ലിംകൾ തൽക്ഷണം സമാധാനം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്. (ഖുർആൻ)

മതത്തിൽ നിർബ്ബന്ധം പാടില്ലെന്ന് സുവ്യക്തം ഉദ്ഘോഷിച്ചിരിക്കെ മതപരമായി വാളുകൊണ്ടുള്ള നിർബ്ബന്ധം ചെലുത്താൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. നബി (സ:അ), ഹിജറ: ആറാം വർഷത്തിൽ പല രാജാക്കന്മാരേയും ഇസ്ലാംമതത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് കത്തുകളെഴുതീട്ടുണ്ട്. ദൌത്യം സ്വീകരിക്കാത്തപക്ഷം അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുമെന്നോ അവരുടെ രാജ്യം അക്രമിക്കുമെന്നോ അവിടുന്ന് അവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. മതപരമായ സമരം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. പക്ഷെ, ഇസ്ലാംമതത്തെ പിഴുതുകളയുവാൻ ബദ്ധകച്ചരായി ഇറങ്ങുന്നവരെ പ്രതിരോധിക്കുവാനേ അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. മതപരമായ മർദ്ദനം അവസാനിപ്പിക്കുകയും (വിശ്വാസ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുകയും) ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഊരിയ വാൾ ഉറയിലിടുവാനാണിസ്ലാമികാജ്ഞ.

നബി ഏഴ സായുധസമരങ്ങളിലാണ് സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ബദർ, ഉഹദ്, അഹ്സാബ്, ഹുനൈൻ എന്നിവയാണതിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ. യുദ്ധത്തിൽ സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ, വൃദ്ധന്മാർ എന്നിവരെ വധിക്കുന്നതിനെയും, ഫലവൃക്ഷങ്ങളും കാഷികോല്പന്നങ്ങളും മററും നശിപ്പിക്കുന്നതിനെയും തിരുമേനി അതികഠിനമായി

ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമരത്തിൽ ബന്ധിതരാകുന്നവരെ അടിമകളാക്കി നിറുത്തുകയെന്ന വഴക്കം നിറുത്തൽ ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരെ നിരുപാധികം സ്വതന്ത്രരാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചിരുന്നു.

നബി (സ: അ) മതകാര്യങ്ങളിൽ അങ്ങേയററത്തെ സഹിഷ്ണുതയാണ് കാണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് സർവ്വവിദിതമാണ്. നജ്റാൻ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും അറുപതു പേരടങ്ങിയ ഒരു ക്രൈസ്തവനിവേദകസംഘം നബിയെ സന്ദർശിക്കാനായി വന്നു. അദ്ദേഹമവരെ പള്ളിയുടെ സമീപം താമസിപ്പിച്ചു. ഞായറാഴ്ച ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പ്രാർത്ഥന നടത്തേണ്ട സന്ദർഭം വന്നപ്പോൾ അവരെ മുസ്ലീംപള്ളിയുടെ അകത്തുവെച്ചു തന്നെ തങ്ങളുടെ മതാചാരപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ നബി അനുവദിച്ചു! ജാതനോ ജനിതാവോ അല്ലാത്ത ഏകദൈവമായ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുന്ന ഒരു മുസ്ലീം പള്ളിയിൽ, ദൈവപുത്രനെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻ തിരുമേനി അനുവദിച്ചു! ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ പതിവനുസരിച്ച് മണിയടിക്കുകയും മററും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥന നടത്തിയതു്. ഇത്രത്തോളം പരമതസ്നേഹവും, മതസഹിഷ്ണുതയും മറെറാരു മതപ്രബോധകനും ദൃഷ്ടാന്തമായി കാണിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുകയില്ല.

ഏകാധിപത്യ, ജനാധിപത്യങ്ങളുടെയും അധികാരപ്രമത്തതയുടെയും പേരിൽ മാരകായുധങ്ങൾ സംഭരിച്ചും ലോകം ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇസ്ലാമിന്റെ ശാന്തിമാർഗ്ഗം ആരായട്ടെ! സഹിഷ്ണുതാദർശം സ്വീകരിക്കട്ടെ !

ന്നില്ല. വിളക്കു് കരിന്തിരി കത്തി കെടാറായിരിക്കുന്നു. വെളിച്ചം കുറഞ്ഞു വരികയാണു്. എന്നിട്ടും അതിന്നു ചുററും ഒരു ഈയ്യാം പാററ ചുററിപ്പറക്കുന്നുണ്ടു്. അമ്മ അച്ഛനോടു കാരണം ചോദിച്ചു. അച്ഛൻ വിവരം പറഞ്ഞു. അച്ചുതൻ മുതലാളിയുടെ രണ്ടു കുട്ടികളേയും ഇംഗ്ലീഷു് മീഡിയം സ്കൂളിൽ ചേർത്താൻ പോവുകയാണു് പോൽ. അവക്കു് നല്ലവണ്ണം ഇംഗ്ലീഷറിയാവുന്ന ഒരാളെ ട്യൂഷ്യനെടുക്കാൻ കിട്ടണം. അച്ഛനു് ഇംഗ്ലീഷു വശമല്ല. വെറും ലോവർ പ്രൈമറി സ്കൂൾ ടീച്ചറല്ലെ. അവക്കു് ഒരു ബി. എസ്സി.ക്കാരനെ കിട്ടി. അച്ഛനെ തല്ക്കാലം പിരിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു.

കാര്യമറിഞ്ഞപ്പോൾ കരളൊന്നു കാളി. പുകഞ്ഞു കത്തിയ മണ്ണെണ്ണവിളക്കു് പെട്ടെന്നു കെട്ടു. പാററപാറി നടന്നു തീനാളം തല്ലിക്കെടുത്തതോ, അതോ തന്നത്താൻ എണ്ണവററി കെട്ടതോ? എന്തോ. ചുററുപാടും ഇരുട്ടാണു്. കട്ടപിടിച്ച ഇരുട്ടു്. അതു മാത്രമറിയാം.

പട്ടിണിയും പ്രാരബ്ധവുമായിരുന്നു പിന്നത്തെ അനുഭവം. കോളേജിൽ പോവാൻ ഇനി കഴിയില്ലെന്നു് മുഖത്തുനോക്കി അച്ഛൻ പറഞ്ഞില്ല. അതു കണ്ടറിയേണ്ടി വന്നു. ചൂടിപിരിമാത്രം! അതിൽ മിച്ചം വരുന്ന ചില്ലറക്കാശാണു് ഇന്നു് ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ആലംബം. അന്നത്തിന്റെ വററു കണ്ട കാലം മറന്നു. കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും കട്ടൻ കാപ്പിയും മാത്രമാണു് ആഹാരം. അങ്ങനെയുള്ള താൻ എങ്ങിനെ കോളേജിൽ പോകും? പഠിപ്പു് നിർത്തി. ബിരുദധാരിയല്ലാത്ത ഒരു എക്സു്—കോളേജു് സ്റ്റുഡൻററു് പുറത്തുവന്നു. എന്തിന്നു്? ഉദ്യോഗം തെണ്ടുവാൻ മാത്രം.

കാലത്തിന്നു് കുലുക്കമില്ലായിരുന്നു. പാപത്തിന്റെ കരാളദേവത ഒന്നുകൊണ്ടും വിറയ്ക്കാറുമില്ല. കാലം കടന്നുപോയി. പക്ഷെ ആ കരാളദേവത..........അവൾ മാത്രം കടന്നുപോകാൻ തയ്യാറായില്ല. പത്രംവായന ഒരു തൊഴിലായിതീർന്നു. ലോകവിവരങ്ങൾ അറിയാനല്ല. അറിവു് സമ്പാദിക്കുവാനുമല്ല. വല്ല സ്ഥലത്തും ഉദ്യോഗം ഒഴിവുണ്ടോ എന്നറിയാൻവേണ്ടി മാത്രം. മദ്രാസിലെ ഒരു നെയ്ത്തുമില്ലിൽ ക്ലാർക്കിനെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു പത്രത്തിൽ കണ്ടു. മിനിമം പരീക്ഷായോഗ്യത: സ്കൂൾഫൈനൽ പാസ്സായിരിക്കണം. ഉടനെതന്നെ അപേക്ഷിച്ചു. ഇൻറർവ്യൂ കാർഡുകിട്ടി. ജോലി കിട്ടുമെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു. സ്കൂൾഫൈനൽകാരനെയാണു് അവർക്കാവശ്യം. പക്ഷെ ഞാൻ എക്സു്-കോളേജു് സ്റ്റുഡൻററാണല്ലോ.

ഇൻറർവ്യൂവിന്നു് മദ്രാസു്വരെ പോവണം. യാത്രച്ചിലവും മററു പ്രശ്നങ്ങളും. പണം വേണ്ടേ? കുറഞ്ഞതു് ഒരമ്പതു് രൂപയെങ്കിലും വേണം. അമ്പതു ചില്ലിക്കാശുപോലും വീട്ടിലില്ല. അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനോടു അമ്പതുരൂപ കടം വാങ്ങി. മകന്നു ജോലി കിട്ടുമെന്ന ഉറപ്പിന്മേൽ! ശമ്പളം കിട്ടിയാലുടനെ തിരിച്ചുതരാമെന്ന വാഗ്ദാനത്തിന്മേൽ!

വൃദ്ധപിതാവിന്റെയും കണ്ണിൽ ഈറൻമാറാത്ത അമ്മയുടെയും മുതിർന്നുവരുന്ന പെങ്ങളുടെയും ഒരേ ഒരു ആശാകേന്ദ്രം.

അതെ ഞാൻ വണ്ടികയറി മദ്രാസിലേക്കു്. തികച്ചും ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ.

''പോയിവരൂ. മംഗളം ഭവിക്കട്ടെ.'' അച്ഛൻ പടിയിറങ്ങിയപ്പോൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ! പക്ഷെ ഇൻററർവ്യൂവിന്നു് ഹാജരായപ്പോൾ .... ബിസിനസ്സ് മാനേജർ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ! ഗ്രാഡ്വേററ്സ് ജോലിക്കപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു് പോലും. തെണ്ടികൾ! കരയാൻ വേണ്ടി പിറന്നവൻെറ തേങ്ങലുപോലും കണ്ടറിയാത്ത കള്ളപ്പരിഷകൾ! .... ചിന്ത താളം പിഴച്ചതാണു്. ഇതൊന്നും പറയാനവകാശമില്ല. മററുള്ളവരും സ്വതന്ത്രരാണു്. തന്നെപ്പോലെ മററുള്ളവർക്കും അപേക്ഷിക്കാനവകാശമുണ്ടു്.---സ്കൂൾഫൈനൽകാരനായാലും ഗ്രാഡ്വേററായാലും.

തിരിച്ചു വണ്ടികയറി. വീട്ടിലേക്കു് എങ്ങിനെ കയറും? നിറഞ്ഞകണ്ണുകളിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടതു് ഇതുമാത്രം --- മകൻെറ ശമ്പളം വാങ്ങി അസനവിലാഡി എണ്ണതേച്ചു കളിക്കാൻ കൊതിച്ചിരിക്കുന്ന പിതാവു്! പുളിയിലക്കരയൻ മുണ്ടു് സ്വപ്നം കാണുന്ന തോരാത്ത കണ്ണുകളോടുകൂടിയഅമ്മ!! കീറിയ ബ്ലൌസുമാത്രം ഇട്ടു പഴകിയ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേററപ്പെടാത്ത മൂതിന്നുവരുന്ന സഹോദരി!!!

കാളിദാസനും ഷേക്സ്പീയറും

കെ. ശാരദ, I B. Sc.

പൌരാണികസാഹിത്യലോകത്തും ആധുനികസാഹിത്യലോകത്തും രണ്ടുജ്വലതാരങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ മഹാകവികളാണ് കാളിദാസനും, വില്യം ഷേക്സ്പിയറും. കാളിദാസൻ പൌരസ്ത്യദേശത്തേയും പൌരസ്ത്യസാഹിത്യത്തേയും പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോഠം ഷേക്സ്പീയർ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിൻെറ "ശുക്രനക്ഷത്ര"മായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു.

കാളിദാസമഹാകവിയുടെ കീർത്തിലക്ഷ്മി എല്ലാവിധ പരിധികളേയും ലംഘിച്ച് വിശ്വരംഗത്തിൽ നിത്യനൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിശ്വവചസ്സായ ആ കവികോകിലം ആയിരത്തഞ്ഞൂറിൽപ്പരം വർഷങ്ങളായി മോഹനനിസ്വനത്താൽ സഹൃദയലോകത്തെ സുധാരസധാരയിൽ ആറാടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. വിക്രമാദിത്യൻെറ വിദ്വൽക്കവിസദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന "നവരത്നങ്ങളാകുന്ന മനോഹരമാല്യത്തിലെ നടുനായകമണിയാണ് കാളിദാസൻ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കല്പനാശക്തി എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും ചതുരമായി ചരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഒരേ ഒരു ശക്തിയുടെ സംഘടിതമായ വ്യാപാരത്തെ ദർശിക്കുന്ന ആക്രാന്തദർശിയായ കവിസത്തമൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും കാര്യകാരണബന്ധശൃംഗലയുടെ ഓരോ കണ്ണികളാണ്. കവികളിൽ കാളിദാസനും കവിതകളിൽ കാളിദാസകവിതകളും, കാളിദാസകവിതകളിൽ ശാകുന്തളവും മികച്ചുനില്ക്കുന്നു. വിശ്വസാഹിത്യമലർവാടിയിലെ വാടാമലരാണ് ശാകുന്തളം. അദ്ദേഹം, മഹാകാവ്യങ്ങഠം, ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങഠം, നാടകങ്ങഠം മുതലായ പ്രശസ്തങ്ങളായ കൃതികഠം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. രഘുവംശം, കുമാരസംഭവം, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, ശാകുന്തളം എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഇനി മഹാകവിയായ ഷേക്സ്പീയറുടെ കൃതികളിലേക്കു് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കാം. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യമകുടമായ ഷേക്സ്പീയറും കാളിദാസനിൽനിന്നും ഒട്ടുംതന്നെ പിന്നിലായിട്ടല്ല നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നുള്ളതു് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഷേക്സ്പീയറുടെ പ്രശസ്തങ്ങളായ നാടകങ്ങളാണ് "റോമിയോ ആൻറ് ജൂലിയററ്," "ഒഥല്ലോ", "ആൻറണി ആൻറ്ക്ലിയോപാട്ര," "മർച്ചൻറ് ഓഫ് വെനീസ്," "മാക്ബത്ത്," "ടെംപസ്റ്റ്" "ജൂലിയസ് സീസർ," "ടു ജൻറിൽമെൻ ഓഫ് വെറോണ" "കിങ്ങ്ലിയർ" മുതലായവ. ഇവയിലെല്ലാംതന്നെ ആ കവിസാർവ്വഭൌമൻെറ തൂലികയുടേയും പ്രതിഭയുടേയും പ്രവർത്തനചാതുര്യം വളരെ സ്പഷ്ടമായിക്കാണാൻ സാധിക്കും. ആ മഹാകവിയുടെ കാവ്യനിർഝരിയിലെ ഏതൊരു തുള്ളിയും ആസ്വാദ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യലോകത്തും പൌരസ്ത്യലോകത്തും ആ മഹാപ്രതിഭയോടു് കിടപിടിക്കുവാൻ പോന്നവനായി കാളിദാസനൊഴികെ വേറെയാരുംതന്നെയില്ല എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അതിശയോക്തിയില്ല.

പക്ഷെ കാളിദാസൻേറയും ഷേക്സ്പീയറുടേയും കൃതികഠം അടുത്തടുത്തുവച്ചു്

വായിച്ച് താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ ഇരുവരുടേയും വീക്ഷണഗതികൾക്കു തമ്മിൽ സാരമായ ഒരു അന്തരമുണ്ടെന്നു് സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്കു് കാണുവാൻ കഴിയും. നമുക്കു് ഈ വ്യത്യാസമെന്താണെന്നു് പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

കാളിദാസൻെറ കലാസൃഷ്ടിശക്തിയുടെ വിശേഷോത്തരമായ ഒരു ശില്പവേലയാണല്ലൊ ശാകുന്തളം. ഈ ശാകുന്തളത്തെ തന്നെ ഷേക്ക്സ്പീയറുടെ കൃതികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കാം.

കാളിദാസനും ഷേക്ക്സ്പീയറും തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ പാത്രസൃഷ്ടിയും ആവിഷ്കരണവും പരസ്പരാനുയോജ്യങ്ങളായ വിധത്തിലാണു് നിവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടോ ഷേക്ക്സ്പീയർ കൃതികളിൽ ''ട്രാജഡി''കളാണു് ഭൂരിഭാഗവും. എങ്കിലും ഷേക്ക്സ്പീയർ കൃതികളെ ''കോമഡികളെന്നും'' ''ട്രാജഡികളെന്നും'' പ്രത്യേകമായി വേർതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതും ശരി തന്നെ. ''കോമഡിയും ട്രാജഡിയും'' തിരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു വരാറുണ്ടു്. എന്നാലും ഒരു പ്രത്യേകത ''ട്രാജഡി''യോടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ''ഒഥല്ലോ'' എന്ന മഹനീയകൃതിയിലേക്കൊന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കു !. ധീരനും ശൂരനുമായ ''ഒഥല്ലോ'' കേവലം നിസ്സാരമായ ഒരു തെററിദ്ധാരണക്കു് വശംവദനായി പ്രാണപ്രേയസിയായ ''ഡസ്ഡിമോണ''യെ നിഷ്ഠൂരമായ വിധത്തിൽ കൊലപ്പെടുത്തി ! ആ സാധ്വിയുടെ ദയനീയമായ അപേക്ഷ പ്രതികാരേച്ഛുവായ ആ മനുഷ്യൻ കേൾക്കുന്നില്ല. ഒടുവിലോ? എന്തു സംഭവിച്ചു? വിവരങ്ങൾ പൂർണ്ണമായറിഞ്ഞപ്പോൾ ദുഃഖാത്തനായ ആ ഭർത്താവും ആത്മഹത്യചെയ്തു. ശുദ്ധമായ ''ട്രാജഡി''യാണീകൃതി. ഇനി വേറൊന്നു്. ''മാക്ബത്തു്''. അധികാരദുർമ്മോഹത്തിൻെറ പരിണതഫലങ്ങളാണു് അതിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു ''ട്രാജഡി'' തന്നെ. വേറൊരു ട്രാജഡിയാണു് ''റോമിയോ ആൻറു് ജൂലിയററു്." ''ജൂലിയസ് സീസറാണു്." വേറൊരു ട്രാജഡി. സ്വന്തം സ്നേഹിതന്മാരാൽ കൊല്ലപ്പെടുവാനുള്ള ഗതികേടാണു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതു്. ഷേക്ക്സ്പീയർക്കു് സ്വന്തം കഥാപാത്രങ്ങളെ കൊല്ലിക്കുന്നതിൽ വലിയ രസം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

എന്നാൽ കാളിദാസനു് ഈ ദുഃഖത്തിലേയ്ക്കുള്ള കുതിച്ചുചാട്ടം അത്ര ഇഷ്ടമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ശാകുന്തളംതന്നെ എടുത്തു നോക്കു ! കാളിദാസൻെറ പാത്രസൃഷ്ടി ആവിഷ്കരണതന്മയത്വം എന്നിവ ഏതൊരുവനേയും ആശ്ചാദിപ്പിക്കുന്നതാണു്, സ്നിഗ്ദ്ധമധുരമായ പ്രണയം, അച്ചടക്കം, ഗുരുജനങ്ങളോടുള്ള ബഹുമാനം ഇത്യാദികളുടെ മനോഹരസമ്മേളനമാണു് ആ കാവ്യകുസുമം. കൂട്ടത്തിൽ കഠിനമായ ദുഃഖവും ഉത്ഭവിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഷേക്ക്സ്പീയറേക്കാളും ഭേദമാണു് കാളിദാസൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തൻെറ കഥാപാത്രങ്ങളോടു് തികച്ചും നീതിപാലിക്കുന്നുണ്ടു് ആ കവീശ്വരൻ.

ആഷ്ഭാരതത്തിൻെറ സന്താനമാണല്ലോ കാളിദാസൻ. അതിനാൽ പുണ്യവാന്മാരും സ്നേഹധനന്മാരുമായ ഋഷികളുടെ ആ ''സ്നേഹ''മെന്ന ഗുണം കുറച്ചു് കാളിദാസനിലേക്കും പകന്നുകാണും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ''ആശയററ ശകുന്തള''യോടു് കവിക്കു് കുറച്ചെങ്കിലും ദയതോന്നിയതു്. വിവേകം കൂടാതെ അനുരാഗമാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിച്ച നായികാനായകന്മാരെ ദുർവ്വാസശ്ശാപംകൊണ്ടു് കഠിനമായി ദുഃഖിപ്പിച്ച കവി തീക്ഷ്ണമായ ഒരു ''അഗ്നിപരീക്ഷ''കൊണ്ടാണു് പ്രേമത്തിൻെറ വി

ശുദ്ധിയും ശക്തിയും തെളിയിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ ശകുന്തളയുടെ മോതിരം ശചീതീർത്ഥത്തിൽ കവി എന്തിനാണ് കളഞ്ഞത്?

ഇതിന്നു വേറെയും കാരണങ്ങളുണ്ട്. അവ എന്താണെന്നോ? പറയാം. വെറും താപസകന്യകയായി കാട്ടിൽ വളൎന്ന ശകുന്തളയ്ക്ക് പ്രവൃത്തിജടിലവും ഗൌരവതരവുമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നവനായ മഹാരാജാവിൻെറ പട്ടമഹിഷിപദം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ വേണ്ട ത്രാണിയും ബുദ്ധിശക്തിയും ക്ഷമയും ഇല്ലെന്നു് കരുതിയിട്ടാവാം, കാളിദാസൻ ശകുന്തളയെക്കൊണ്ട് ക്ഷമ അഭ്യസിപ്പിച്ചതു്. നിഷ്കളങ്കരായ ഹരിണങ്ങളുമായി കളിച്ചുകഴിയുന്ന ഒരു പാവം താപസ കന്യകയുടെ സ്ഥാനമെവിടെ? നാഗരീക കാപട്യങ്ങളുടെ "ഊടും പാവും" അറിയുന്നവളായ ഒരു പട്ടമഹിഷിയുടെ സ്ഥാനമെവിടെ? ഇവയ്ക്കു തമ്മിലെ ന്തൊരന്തരം! എങ്കിലും കവി ശകുന്തളക്കു് പട്ടമഹിഷിയാവാൻ അവസരം നല്കുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളത് ആശാസ്യമാണ്. കാളിദാസൻെറ ദുൎവ്വാസാവ് മഹൎഷി ഒരു വലിയ ഉപകാരം ചെയ്തു. അതെന്താണെന്നോ? ശകുന്തളയെ അദ്ദേഹം ശപിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, പെട്ടെന്നുള്ള സ്ഥാനലബ്ധിയിൽ മതിമറന്നു് ശകുന്തള "ലേഡീമാക്ബെത്ത് മാക്ബത്തിനെയിട്ടു് പാവകളിപ്പിച്ചതുപോലെ"—ദുഷ്യന്തനെയും കളിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ കോപിഷ്ഠനായ മഹൎഷി ഇടയിൽ ചാടിവീണതിനാൽ ആ അപകടം ഒഴിവായി. പക്ഷെ ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ വിരഹദുഃഖം കാഠിന്യമുള്ളതാണ്.

എന്തെല്ലാമായാലും സത്യത്തിലും ധൎമ്മത്തിലും സ്നേഹത്തിലും അടിയുറച്ച ജീവിതം ഒരിക്കലും ഒരു ട്രാജഡിയാവില്ലെന്നു് കാളിദാസൻ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ ക്ഷമ എന്നു പറയുന്നതുണ്ടല്ലോ, അതു കുറച്ചു് അധികംതന്നെ വേണം. ഷേക്സ്പീയറുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു് അതു് കുറവാണെന്നു് തോന്നുന്നു.

ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും, ചില പൊരുത്തക്കേടുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഷേക്സ്പീയറും കാളിദാസനും ആധുനിക സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ രണ്ടുജ്വലതാരങ്ങളാണ്. എതിരില്ലാത്ത രണ്ടു മഹാരഥന്മാർ! മൺമറഞ്ഞുപോയവരെങ്കിലും മറക്കപ്പെടാത്ത രണ്ടു മഹാകവികൾ!

ഇവർ രണ്ടുപേരും—കാളിദാസനും വില്യം ഷേക്സ്പീയറും—ആധുനിക സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ യശഃസ്തംഭങ്ങളാണ്. ഇവർ രണ്ടുപേരും സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യഗോപുരത്തിലെ ഉന്നതങ്ങളായ രണ്ടു കെടാവിളക്കുകളായി നില കൊള്ളുന്നു.

LIGHTNING RESEARCH PROJECT

(UNDER THE AUSPICES OF C. S. I. R. — GOVT. OF INDIA)

LEAFLET — 1

PROTECT YOURSELF AGAINST LIGHTNING

LIGHTNING is one of the oldest terrors known to mankind. But today lightning is not so much a mystery as it was before. Man has not found effective ways of preventing the formation of lightning strokes, but he has definitely succeeded in minimising its effects. If several thousands of people are killed by lightning every year all over the world, it is mainly because of their carelessness and ignorance. A person's chances of being killed by lightning are very small, unless he is foolhardy. If one is careful and prudent, the risks are practically nil.

You can protect yourself against lightning, if you take the protective measures and precautions given below. When the time interval between the lightning flash and thunder is less than 10 seconds, it means that the thunderstorm is at a distance of less than 3 kilometres from you and that you are in danger zone. On such occasions do not go out of doors. Avoid high elevated places such as hill-tops, terraces of buildings, tops of towers etc. Avoid trees as far as possible. Never take shelter under isolated trees. Avoid vast open plots of ground such as fields and play grounds. Get out of exposed vehicles such as tractors, bullock carts and golf carts. If you are swimming, get out of water. Don't have any contact with water. Keep away from train tracks, metallic fences, haystacks and transmission towers. Avoid edges of forests. Neither drive nor cycle, and do not fly kites.

When you know that thunderstorm is very near you, get inside a closed automobile (but don't drive), large metal or metallic framed building, any building protected by lightning rods or at least any ordinary house. As far as possible, avoid isolated sheds and chapels. If you are inside a forest, seek shelter in a cave, a depression in the ground, a deep valley, the foot of a steep or overhanging cliff, or a thick grove of similary sized trees. There is little need to worry in airliners, ships, trains and cars; but small boats and small airplanes should head for land and their occupants take shelter.

If you are inside a building or a house during a thunderstorm avoid contact with all sorts of electrical appliances and installations. Don't use your telephone. Stay away from large metallic objects — furnances, radiators or pipes—and from fire-places and chimneys. Never take a bath or shower during a lightning storm. Avoid windows opening on nearby trees.

If a man becomes unconcious and if he does not breathe because of the effect of a lightning flash, try to induce artificial respiration (for a long time !) till the doctor comes.

Quilon,
18—11—'63

(SD.) DR. K. GOPALAN
Investigator-in-charge.
T. K. M. College of Engg., Quilon-5.

മെട്രിക്ക്?

കെ. പി. തിരൂർ, P. U. C.

സ്വതന്ത്രേന്ത്യക്കു് അതിന്റെ പഴകി ഉപയോഗയോഗ്യമല്ലാത്ത തൂക്കങ്ങൾക്കും അളവുകൾക്കും പകരം ഒരു നവീന മാതൃക സ്വീകരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായം പൊന്തിവന്നു. അന്താരാഷ്ട്രരംഗത്തു് പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ച മെട്രിക്സമ്പ്രദായത്തെയാണു് ഭൂരിപക്ഷവും അനുകൂലിച്ചതു്. അങ്ങനെ 1956 ഡിസംബർ 28-ാംതിയ്യതി നമ്മുടെ പാർലിമെൻറ് ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഓഫ് വെയ്റ്റ്സ് ആൻഡ് മെഷേർസ് (Indian Standard of Weights and Measures) എന്ന ബിൽ നിയമമാക്കി. അതോടെ മെട്രിക്സമ്പ്രദായം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ദശാംശനാണയസമ്പ്രദായം 1957 ഏപ്രിൽ 7-ാം തിയ്യതിയാണു് നടപ്പിലായതു്. ഇന്നു് അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളും കുറെ കോമൺവെൽത്തു് രാഷ്ട്രങ്ങളും മാത്രമെ ഇനിയും മെട്രിക് വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാക്കിയുള്ളു.

ഫ്രാൻസുകാരെയാണു് ഇന്നു് നാം മെട്രിക് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ നിർമ്മാതാക്കളായി ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. എന്നാൽ പൂജ്യവും ദശാംശസംഖ്യയും ആദ്യമായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു് ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നതിന്നു് പല തെളിവുകളുമുണ്ടു്. മെട്രിക് ദശാംശത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു് ഒരു നവീനമാതൃക നല്കുക മാത്രമാണു് ഫ്രഞ്ചുകാർ ചെയ്തതെന്നും ഇന്ത്യക്കാരാണു് അതിന്റെ നിർമ്മാതാക്കളെന്നും വ്യക്തമാണു്.

സംഖ്യകളെ പത്തു ചിഹ്നംകൊണ്ടു് കുറിക്കുന്ന ആധുനിക സമ്പ്രദായം പൌരാണിക ഭാരതത്തിന്റെ സംഭാവനയാണു്. ഏമർസൺ എഴുതിയിട്ടുള്ള 'Pageant of Indian History' എന്ന ഗ്രന്ഥം ഈ വസ്തുതക്കു് വേണ്ട തെളിവുകൾ നല്കുന്നുണ്ടു്.

ഏകദേശം 2000 കൊല്ലങ്ങൾക്കു് മുമ്പുതന്നെ ഈ സമ്പ്രദായം ഇവിടെ നടപ്പിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അശോക ശിലാലിഖിതങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്നു് മുമ്പും പിമ്പും എഴുതപ്പെട്ട സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ദശാംശസമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഗ്രീസിൽ ചില അവ്യക്തങ്ങളായ അക്കങ്ങളും റോമിൽ ചില അടയാളങ്ങളുമാണു് അക്കാലത്തുപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഈ സമ്പ്രദായം ക്രമേണ ഇവിടെനിന്നും കമ്പോഡിയാ, സുമാത്ര, സിലോൺ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കു് വ്യാപിച്ചു.

അറബിഅക്കങ്ങളെന്നു് തെറ്റായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന അക്കങ്ങൾ പൌരാണിക ഭാരതത്തിന്റേതാണു്. അറബികൾ ആദ്യം ചില അടയാളങ്ങളും മുത്തുകളും

ഉപയോഗിച്ചാണ് കണക്കുക്കൂട്ടലുകൾ നടത്തിയിരുന്നതു്. ഇന്ത്യൻ അക്കങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയതോടെ അവരതിനെ സ്വീകരിക്കുകയും അവശ്യം വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരാണ് ആഫ്രിക്കയിലും സ്പെയിനിലും ഈ സമ്പ്രദായം എത്തിച്ചതു്. സ്പെയിനിൽ നിന്നാണ് യൂറോപ്യർ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ കണ്ടെത്തിയതു്. സമവാക്യം, വർഗ്ഗം, ദ്വികൃതി, ത്രികൃതി തുടങ്ങിയ മൂലതത്വങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചതു് ആര്യഭടനാണ്.

ഇത്രയും കാലം നാം ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നതു് ബ്രിട്ടനിലെ അടി, പൌണ്ടു് (F. P. S) സമ്പ്രദായമാണ് ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ 90 കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പുതന്നെ ഈ സമ്പ്രദായം മാറേണ്ടതായിരുന്നു.

1857ലെ വിപ്ലവത്തോടെ ഇന്ത്യൻ ഭരണം ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിയിൽനിന്നും ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തിലേക്ക് പകർന്നു. അന്നു് ഇവിടെ ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ഓരോ തരത്തിലുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അളവിൻേറയും തൂക്കത്തിൻേറയും ഒരു ഏകീകരണം അനുപേക്ഷണീയമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പാർലിമെണ്ടു് 1867ൽ കേണൽ സ്ട്രാച്ചിൻെറ കീഴിൽ ഒരു കമ്മററിയെ നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹം മെട്രിക് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കുകയും അതു് 1871 ജനവരി 1-ാംതിയ്യതി നടപ്പിൽ വരണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സ്ഥാപിത തല്പരരുടെ നിഷേധനയം കാരണം ബ്രിട്ടനിൽ നടപ്പുള്ള അടി പൌണ്ടു് (F. P. S) സമ്പ്രദായമാണ് ഇവിടെ നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്.

മെട്രിക്കിന്നു് നവീനമാതൃക നല്കുവാൻ വളരെ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയതിന്നു ശേഷം മാത്രമെ ഫ്രഞ്ചുകാർക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

സുപ്രസിദ്ധ ഫ്രഞ്ചുരാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായ ട്രാവിറൻറു് പഴയ units നു് പകരം സർവ്വഘടകകമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായം ആവിഷ്കരിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിച്ചു. അതിനോടനുബന്ധിച്ചുനടന്ന കണക്കുക്കൂട്ടലുകളുടെ ഫലമായി ഭൂമിയുടെ Meridian ഇൽ (Longitude) വൃത്തപദത്തിൻെറ കോടിയിൽ ഒന്നു് (Ten millionth) ഒരു 'മീററർ' (Metre) ന്നെന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. South Pole ലൂടെയും North Pole ലൂടെയും കടന്നുപോകുന്ന Meridian എന്ന വൃത്തത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം അളക്കുന്നതിന്നായി ഫ്രാൻസിലെ പ്രസിദ്ധരായ ഡലാമ്പ്രാ, മെച്ചീൻ എന്നീ രണ്ടു എഞ്ചിനീയർമാരെ നിയമിച്ചു. ഡൺകക്കിനും ബാർസിലോണിയാക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള വൃത്തരേഖയുടെ Area ആയിരുന്നു അവർക്ക് അളന്നു് തിട്ടപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നതു്.

വളരെയധികം വൈഷമ്യങ്ങൾ സഹിച്ചുംകൊണ്ടു് 1798ൽ അവർ ആ കർമ്മം പൂർത്തിയാക്കി. അന്ത്യഫലങ്ങൾ സൂക്ഷ്മപരിശോധനക്ക് ശേഷം 1799 ജൂൺ 22-ാം തിയ്യതി മീറററിൻെറ നവീന മാതൃകയിലുള്ള മാനദണ്ഡം — പ്ലാററിനം സ്റ്റെയിൽ — നടപ്പിൽവന്നു. അതിന്നു് മുമ്പു തന്നെ — 1793ൽ French National Acadamy, Metre എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മീററർ Metron എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിൽനിന്നും Me (അളക്കുക) എന്ന ലാററിൻ ക്രിയയിൽനിന്നും കൂടെ ഉടലെടുത്തതാണ്.

മീറററിൻെറ ഒരു അന്താരാഷ്ട്രീയ മാതൃക ഫ്രാൻസിലെ സെമെററിലുള്ള International Bureau of weights and Measuresൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. മീറററിൻെറ ഏററവും സൂക്ഷ്മമായ അളവുകൾ കുറിച്ച പ്ലാററിനം ഇരിഡിയം ചേർത്തു നിർമ്മിച്ച ഈ ദണ്ഡിന്നു് ഊഷ്മാവിൽ വരുന്ന വ്യത്യാസം ബാധിക്കുന്നതല്ല. മീറററിനെ പത്തു്കൊണ്ടു് ഹരിക്കുകയോ പെരുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാണു് മെട്രിക് നീളമളവുകൾ മുഴുവനും.

ദ്രാവകങ്ങളുടെയും മററും അളവുകൾ കുറിക്കുന്നതു് ഗ്രാം തുടങ്ങിയ ഏകകങ്ങളിലാണു്. തൂക്കത്തിൻെറ മൗലിക ഏകകം ഒരു ക്യൂബിക് സെൻറിമീററർ ജലത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു്. ഈ മഹാശ്രമത്തിലേർപ്പെട്ടതു് ഫ്രാൻസിലെ ലാവോയിസീർ എന്ന മഹാനായ ശാസ്ത്രജ്ഞനാണു്. നീളത്തിൻെറ ഏകകം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതോടെ ദ്രവ്യപരിമാണത്തിൻെറ ഏകകങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു.

നീളം, വ്യാപ്തം, ദ്രവ്യപരിണാമം ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തവും നേരിട്ടുള്ളതുമായിരിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ധാരകത്വം (Capacity) $\frac{1}{10}$ മീററർ വീതം വശത്തിന്നു് നീളമുള്ള ഒരു ഘനത്തിന്നു് ലിററർ (litre) എന്നു് നാമകരണംചെയ്തു. ഇത്രയും ജലത്തിൻെറ തൂക്കമാണു് 1 കിലോഗ്രാം. 39 മില്ലീമീററർ ഉയരവും വ്യാസവുമുള്ള ഒരു പ്ലാററിനം സിലിണ്ടറാണു് കിലോഗ്രാമിൻെറ അന്തരാഷ്ട്രീയമാതൃക. ഇതും സെവേറിലെ ബ്യൂറോവിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

അന്വേഷണക്കമ്മററിയുടെ ഒരു കുറിപ്പിൽ 1100 ഗ്രാമങ്ങളിൽ 143 തരം തൂക്കങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതായു് കാണപ്പെട്ടു. ഇത്രയും വൈവിധ്യമുള്ള അളവു് — തൂക്കസമ്പ്രദായമുള്ള ഒരു നാട്ടിൽ മെട്രിക് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയാൽ ഒരു ഏകീകരണം സാദ്ധ്യമായിവന്നു. അതിൽ നമുക്കു് നമ്മുടെ ഗവർമ്മേണ്ടിനെ അഭിനന്ദിക്കാം.

മൗലാനാ മുഹമ്മദലി

അബ്ദുൾ അലി, പുറെറക്കാട്.

ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ സ്വജീവനെ തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഇരുമ്പഴികളെ പൊട്ടിച്ചെറിയുവാൻ മഹത്തായ പരിശ്രമം നടത്തിയ മഹാരഥന്മാരുടെ നാമങ്ങൾ തങ്കലിപികളാൽ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് മൗലാനാ മുഹമ്മദലിക്കുള്ളതെങ്കിലും, നമുക്കദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു അല്പജ്ഞാനമേയുള്ളുവെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ആ മഹാന്റെ 'സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു എത്തിനോക്കുക മാത്രമാണീലേഖനോദ്ദേശം.

സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മേധാവികളാണെന്നഹങ്കരിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ കീഴിൽ ഭാരതത്തിന്റെ ഓമന സന്തതികൾ മാർഗ്ഗഭ്രംശം നേരിട്ട വഴിപോക്കനെപോലെ ബുദ്ധിമുട്ടുകയായിരുന്നു. ചുററുഭാഗത്തും വെള്ളക്കാരന്റെ തന്നിഷ്ടം നടമാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാർമേഘപടലങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ഭീകരതയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഭൗതികത്വത്തിന്റെ വൈതാളികന്മാരായ ഇംഗ്ലീഷ് സർക്കാർ ഇന്ത്യൻ ജനതയെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കി. ഈ ചുററുപാടിലാണ് സ്വാതന്ത്ര്യസംഗീതമാലപിച്ചുകൊണ്ട് മൗലാനാ മുഹമ്മദലി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്.

1878 ഡിസംബർ അന്ത്യാർദ്ധത്തിൽ റാംപൂരിലെ കുലീനമായ ഒരു കുടുംബമായിരുന്നു മൗലാനാ മുഹമ്മദലിയെ ലോകത്തിനു സമ്മാനിച്ചതു്. ക്ഷുദ്രമായ ഒരു ലളിതജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹം നയിച്ചതു്. അലീഗറിൽനിന്നും ഓക്സ് ഫോർഡിൽനിന്നും ഉന്നത ബിരുദം കരസ്ഥമാക്കിയശേഷം തന്റെ ജീവിതത്തെ ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്.

ഇന്ത്യയിലെ ഏതൊരു കൊച്ചുബാലനുപോലും, മൗലാനായുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ രോമാഞ്ചമുണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല.

തികഞ്ഞ ഒരു കോൺഗ്രസ്സുകാരനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം രംഗത്തിറങ്ങിയതു്. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായി പല പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ കാലാന്തരത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നയവുമായി അദ്ദേഹം വിട്ടു പിരിയുകയാണുണ്ടായതു്. ഖിലാഫത്ത് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രണേതാവും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

മൗലാനാ ഒരു വാശ്മിയും എഴുത്തുകാരനമായിരുന്നു. എച്ച്. ജി. വെൽസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ നെപ്പോളിയന്റെ ഹൃദയവും മെക്കാളായുടെ തൂലികയും ബെർക്കിന്റെ നാവും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു മഹാനായിരുന്നു മുഹമ്മദലി. സുപ്രസിദ്ധ ഈജിപ്ഷ്യൻ കവിയായ 'ഷൗഖി', മൗലാനാ മുഹമ്മദലിയെകുറിച്ചു സുദീർഘമായ ഒരു കവിത എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഒരിടത്തു് അദ്ദേഹം മുഹമ്മദലിയെ കുറിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു ''മൗലാനാ മുഹമ്മദലി ധീരനും ഇന്ത്യയുടെ ഖഡ്ഗവുമാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ മഹാനായ ജഗന്നിയന്താവിന്റെ ഖഡ്ഗവുമാണ്."

ഭാരതത്തിലെ ജനതയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബീജങ്ങരം കുത്തിവെക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധ പത്രങ്ങളായ ''ഹംദർദ്ദം'' ''കോമ്രേഡും'' സ്തുത്യർഹമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പംക്തിയിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയിരുന്ന ഓരോ ലേഖനവും ഇന്ത്യയുടെ മുക്കിലും മൂലയിലുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര്യബോധത്തെ തട്ടിയുണർത്താൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. പക്ഷെ കാലവിളംബമന്യേ ആ രണ്ടു പത്രങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മേണ്ട് കണ്ടു കെട്ടുകയാണുണ്ടായതു.

ഇംഗ്ലീഷിലും ഉറുദുവിലും നന്നായി പ്രസംഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വെള്ളച്ചാട്ടം പോലെ വാക്കുകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ഠനാളത്തിലൂടെ ചാടുമ്പോരം അനുവാചകർ ആവേശംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗധോരണി ഒരു പീരങ്കികണക്കെ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.

ഇംഗ്ലണ്ടു് സന്ദർശനത്തിന്നിടയിൽ ലേബർ പാർട്ടിയുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ അഞ്ചു് മിനുട്ടു് പ്രസംഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു അവസരം ലഭിച്ചു. പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി. ''ആറായിരം നാഴിക പിന്നിട്ടു് മുപ്പതു് കോടി ജനങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഒരാരംക്കു് ഒരു മിനിട്ടെന്ന തോതിൽ മാത്രം തരികയാണെങ്കിൽ എത്ര മിനുട്ടു് തരേണ്ടിവരും?'' ആവേശഭരിതരായ ബ്രിട്ടീഷ് ജനത കയ്യടിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇരുപതു മിനുട്ടു് പ്രസംഗിക്കുവാൻ സമയം ലഭിച്ചു.

അക്രമത്തിനും അനീതിക്കുമെതിരായി അദ്ദേഹം തന്റെ തൂലിക ചലിപ്പിച്ചു. അസത്യത്തിന്റെ നേരെ മൗനം ദീക്ഷിക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധാർമ്മികമായ പ്രവർത്തനത്തിന്നെതിരെ ശബ്ദിച്ചതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു വർഷങ്ങളോളം ജയിൽ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

1919ൽ ജാലിയൻ വാലാബാഗിൽ നടന്ന കൂട്ടക്കൊലക്കെതിരെ ഇന്ത്യക്കാർ ശബ്ദിച്ചു പോകരുതെന്നു സാമ്രാജ്യമോഹികരം പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോരം അതിന്നെതിരിൽ ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി ശബ്ദമുയർത്തിയതു് മൗലാനായായിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തെ ആസ്പദമാക്കി ജനറൽ ഓഡിയർ ഇങ്ങിനെ എഴുതി. ''നിങ്ങരം ഒരഹങ്കാരിയാ

ണ്, പാവപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ ജനതയെ നിങ്ങൾ കൊന്നൊടുക്കുകയാണ്. കാരണം നിങ്ങളുടെ ഞരമ്പുകളിലൂടെ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ വിഷബീജങ്ങൾ വിഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നു മനസ്സിലാക്കുക. നിങ്ങളുടെയും നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിയുടെയും മുഖത്ത് ഞാൻ കാക്കിച്ചു തുപ്പുകയാണ്! .... "

ലണ്ടനിൽ ചേർന്ന വട്ടമേശസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്ന സാമ്രാജ്യമോഹികൾ മൗലാനായുടെ മുമ്പിൽ അത്ഭുതസ്തബ്ധരായി ഇരുന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം വെള്ളക്കാരന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഗർജ്ജിച്ചു. "ഇന്ത്യക്ക് പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം അല്ലെങ്കിലെനിക്കൊരു ഖബർ" ഈ വാക്കുകൾ പ്രപഞ്ചനാഥൻ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെ വെച്ചു ചരമമടഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികജഡം പാലസ്തീനിലെ ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദിസിലാണ് സംസ്കരിച്ചത്.

ഇന്ന് ഇന്ത്യാഗവമ്മേണ്ട് മഹാന്മാരായ പല നേതാക്കൾക്കും സ്മാരകങ്ങളും മററും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ചരമദിനങ്ങളെ ദുഃഖത്തോടെ ആചരിക്കുകയും ജന്മദിനങ്ങളെ സന്തോഷത്തോടെ കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ധീരനേതാവിനെ കുറിച്ചു മിക്ക വിദ്യാർത്ഥികളും പൊതുവിൽ അജ്ഞരാണ്. ഈ വിടവ് നികത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ !..........ജോർജ്ജ് ബർനാഡ്ഷാ പറഞ്ഞപോലെ "മൗലാനാ മുഹമ്മദലി മഹാനായ ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനും മഹാനായ ഒരു മുസൽമാനുമാണ്."

MUSLIM CONTRIBUTION TO MEDICINE

BY

K. C. ABDUL KHADER, I B. A.

MEDICAL Science is the result of progressive contributions made by different nations in different stages of human history. The contributions of the Muslims in this field had been very great and most remarkable.

Science is mainly, divided into two parts, Theology and Medicine. In ancient times the Arabs believed in the remedial powers of talisman against the evil eye which was considered to be responsible for all diseases.

In course of time there grew up among the Muslims famous physicans. In the first century of Islam the first Muslim physican was Haris — ibn — Kaladah of Taif, a scientifically trained man. He was rightly known by the title of "the Doctor of Arabians". Under Umayyad regime there flourished some outstanding physicans like Ibn Uthal and Muawiya. The patronage of Marwon Bin Hakam helped a great physican, Musarjawah to translate a Syriac treatise into Arabic which is the earliest existing scientific book of medicine in Arabic.

Great importance was attached to the treatment of illness of the eye. The prevalence of desert climate made eye disease common in Muslim countries. The oldest systematic treatise on the subject was written by Ibn — Musawayh. His student Hunayan, an expert in optics wrote "Al—Ashr Maqalat—fil -Ayn" (The ten treatises on eye) which has been translated into English by Max Mayerhop. It is the earliest text book on opthalmology. Abu Ali al Hassan—another great opthamologist made an important contribution. His book "Kitabul Munazir" was first published in Latin by Gerard of Cermona. Al-Hassan's book was widely followed by Roger Bacon, Leonardo de Vinci and Johan Kepler.

Al—Hassan in his work opposed that the eye sends out vision and he presented experiments for testing the angles of incidences and reflection. Another book on the same subject "Selected-material on the treatment on eye" written by Ammar, a great optician, was a standard and complete scientific treatise. Another opthomologist named Ali bin Isa described in his "Tadkhirah" 130 eye diseases.

In anatomy the Muslims could not make much progress because of lack of religious sanction for the dissection of human body. Still they made some attempt. Yahanna was a great anatomist during the time of the "Abbasids". Yahanna dissected apes (a kind of monkey) for studying the structure of the human body.

The great physician Al—Razi was also an anatomist. His field was very great. He invented seton in surgery. The court physican Abul Quasan was the greatest surgeon among the Arabs. His book "Al-Tasrif" sums up the surgical knowledge of his time. He introduced a new idea of cantherzation of wounds and crushing a stone inside the bladder. He also emphasised the necessity of dissection. The surgical part of the work was translated into Latin and published throughout Europe and this helped to lay the foundation of surgery in Europe.

Another equally great figure, Ibn Zuhr, a member of the greatest medical family of Spain was a great clinician and an expert in medicine and surgery. Al-Razi, the greatest Muslim physican has been acclaimed by the West and the East alike as the most original contributor in the field of physiology and medicine. His work monograph on small pox has rightly been called an ornament to the medical science. In it we find the first clinical accounts of small pox. It was first translated into Latin.

Ali—Ibn—Al—Abbas, the first physican to develop and prove finally that in the act of parturitoin the child does not come out by muscular contraction of the womb. While the "Black-Death" was ravaging the whole of Europe in the 14th century and the christain world stood helpless considering it to be the wrath of God, the great Spanish Muslim physican Ibn al-Khalif established the theory of infection. In it he indicated, how the transmission is effected through garments, vessels, and carryings.

The muslims did not much improve the other branches of veterinary art. The physican Yaqub--ibn—Akhi—Aizam composed a treatise on loremanship which contained the rudiments of veterinary art. This has survived in a manuscript in the British Museum.

Systematic hospitals were first established by the Muslims on the orders of Caliph Al—Muqtadir. During this time staff physicans would go from place to place carrying drugs and giving relief to ailing persons. Other physicans visited jails daily. This shows the intelligence and interest of people at that time. Free treatment was provided from early times. Harun's Hospital at Bagdad was famous. Soon it was followed by at least thirtyfive Hospitals in the Muslim world, especially in Cairo. Travelling clinics were conducted. A Hospital had a special ward for women provided with libraries.

All the Muslim physiologists exhibited their talents in the different aspects of the medical science. In short their contribution to Medicine was very remarkable.

നാടകവും — നാടകവേദിയും

സൈതലവി, തിരൂർ

വിശ്വസാഹിത്യത്തിലേയും ഉത്തമകൃതികളെ ആരായുമ്പോൾ മനോമുകരത്തിൽ പതിയുക നാടകകൃതികളായിരിക്കും. സംസ്കൃതസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ താക്കോൽസൂക്ഷിപ്പുകാർ ഇന്നും കാളിദാസന്റെ നാടകങ്ങളാണല്ലൊ. ഷേക്സ്പിയറുടെ നാടകങ്ങൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്വാധീനത പ്രഖ്യാതമാണ്. നാടകകല ഒരു ജനകീയ കലയാണ്. സാഹിത്യപരമായ ഉൽകൃഷ്ടത ആ കലാവിശേഷത്തിനു ചുററും ഒരു പരിവേഷം ചമയ്ക്കുന്നു.

ഭാരതീയ നാടകോല്പത്തിയെക്കുറിച്ച് വിവിധങ്ങളായ സംവാദങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതു്, ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ അനുകരണമാണെന്നോ, പഴയ ഒരു രൂപത്തിന്റെ ശരി പകർപ്പാണെന്നോ സന്ദേഹിക്കുന്നതു് ഉചിതമാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. മററു രാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇവിടെയും നാടകകല സ്വതന്ത്രമായുത്ഭവിച്ചതാണെന്നതിന്നു് ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ടു്.

മലയാളനാടകവേദി ഒരു ദീർഘകാലപരിണാമത്തിന്റെ ഫലമാണ്. എന്നാൽ 'ചാക്യാർക്കൂത്തും' 'കഥകളിയും' 'കൂടിയാട്ടവും' 'യാത്രകളിയു'മൊക്കെയാണു് നമ്മുടെ നാടകങ്ങളുടെ ഉറവിടമെന്നു് വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ഈ കലാരൂപങ്ങളും നാടകവും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ പല വ്യത്യാസങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്. ഉൽകൃഷ്ടമായ എന്തിനേയും സ്വീകരിച്ചു്, അതിനെ സ്വകീയമാക്കാൻ കേരളീയരായ നാം എന്നും ഔത്സുക്യം കാണിക്കാറുണ്ടു്. ആ നിലക്കു് അന്യനാടകങ്ങളിലെ നാടകരൂപങ്ങളിൽ നിന്നുമാണു് നാം നമ്മുടെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു വേണ്ട രൂപവിധാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതു് എന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ യുക്തം. ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, തമിഴ്, എന്നീ ഭാഷകളുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയതോടെയാണു്

നാടകം മലയാളത്തിലേക്കു് വന്നതു്. ക്രമത്തിൽ മലയാളത്തിൽ ഒരു നാടകപ്രസ്ഥാനം വളന്നുവന്നു.

നാടകം ഒരു ജനകീയ കലയാണു്. ആ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ നാടകം ഏററവും നല്ല ഒരു പ്രചരണോപാധികൂടിയാണു്. 'രംഗപ്രയോഗത്തി'ലാണു് ഒരു നാടകത്തിന്റെ വിജയം പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു്. രംഗപ്രയോഗത്തിലുള്ള അപാകത ചിലപ്പോൾ സാഹിത്യപരമായ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ മേന്മയെക്കൂടി അലങ്കോലപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. സദസ്യരെ കൺമുമ്പിൽ കണ്ടുകൊണ്ടല്ലാതെ ഒരുവനും നാടകമെഴുതുകയില്ല എന്നു് ബ്രാൻഡർ മാത്യൂസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (A book about the theatre). നാടകകൃത്തിനു് സമകാലീന സാമാജികന്മാരെ ഒരിക്കലും അവഗണിക്കുകെ വയ്യ. ഇങ്ങനെ, ജനസാമാന്യവുമായി ഏററവും ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു് കഴി

യുന്ന ഒരു സുന്ദര സാഹിത്യകലാസ്വരൂപമാണ് നാടകം.

സാഹിത്യം, അഭിനയം, സംഗീതം, വാദ്യമേളം, നൃത്തം, ചിത്രണം എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ കലാവിശേഷങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു കലാരൂപമാണ് നാടകം. നാടകകൃത്തിന്റെ തൂലികത്തുമ്പുമുതൽ സ്റ്റേജിൽ യവനിക താഴുന്നതുവരെ ആ സ്വരൂപത്തിൽ കല തുടിക്കുന്നതു കാണാം. നാടകത്തിന്റെ പ്രതിഭ നാടകത്തിന്റെ വിജയത്തിനു നിദാനമാണ്. കാലത്തേയും, മനുഷ്യവികാരത്തേയും കണക്കിലെടുത്ത് മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാന്തിയുള്ള ആളായിരിക്കണം നാടകകൃത്ത്. ഇതോടൊപ്പം നാടകം ഒരു സാഹിത്യകൃതികൂടിയാണെന്ന കാര്യം നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുയുമരുത്. നടൻ, തന്റെ ചതുരത വ്യക്തമാക്കുന്നതു ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഭാവപ്രകടനങ്ങളും, സംഭാഷണവും ഏതദവിഷയത്തിൽ നടനെ സഹായിക്കുന്ന രണ്ടു പാധികൾ മാത്രമാണ്. ഗാനരചയിതാവുമുതൽ ഗായകൻവരെയുള്ളവർ ഈ കലാവിശേഷത്തിന്റെ തണലിൽ തങ്ങളുടെ പ്രതിഭക്കു വെളിച്ചം നല്കുന്നു. നൃത്തത്തിനും നാടകത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ എല്ലാംകൊണ്ടും അനുഗ്രഹീതമായ—ജനങ്ങളുടെ പരിലാളനം ലഭിക്കേണ്ട—ഈ സുന്ദര കലാവിശേഷം വേണ്ടത്ര പ്രചോദനം ലഭിക്കാതെ ശോഷിച്ചു കിടക്കുകയാണ്.

കേരളീയ ജനത പണ്ടുമുതല്ക്കേ നാടകരംഗവുമായി ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. ഇന്നെന്നപോലെ എന്നും ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും, ഓരോ ആണ്ടിലും, ഒരു തവണയെങ്കിലും നാടകം അരങ്ങേറാറുണ്ട്. ഗ്രാമത്തിലെ 'നാടകക്കാർ' അതിനുററു ശ്രമിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണർ മുഴുവൻ പ്രസ്തുത വേളയിൽ സ്റ്റേജിനു മുമ്പിൽ തിങ്ങിക്കൂടും. കുററവും കുറവും ആരും കാണുന്നില്ല. തങ്ങൾ കാണുന്നതു കൊണ്ടു അവർ തൃപ്തിയടയുന്നു.

വലിയ പ്രതീക്ഷയോടെ കാണികൾ 'സ്റ്റേജു' കൾക്കു മുമ്പിൽ തിങ്ങിക്കൂടി. പക്ഷെ, വേണ്ടവിധത്തിൽ അവരെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ രംഗപ്രയോഗങ്ങൾക്കു കഴിയാതെ വന്നു. തുടർന്നു നാം കാണുന്നതു തിയേററുകളെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഒഴുകുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ജനതതിയേയാണ്. സിനിമാശാലകൾ ഇന്നു സാധാരണക്കാരനെ വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കയാണ്. സിനിമാവ്യവസായത്തിലേർപ്പെട്ടവർ ഈ അവസരം തികച്ചും വിനിയോഗിക്കാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. കാണികളെ നഗ്നസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ലഹരിയിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ചു പണമുണ്ടാക്കാൻ ചലച്ചിത്ര നിർമ്മാതാക്കൾ മുതിർന്നു. അവർ തികച്ചും വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും നാടകാവതരണ വേളകളിൽ കാണികളെ കിട്ടാത്ത അരാജകത്വമൊന്നും ഇവിടെയുണ്ടായിട്ടില്ല. പ്രത്യുത കാണികളെ കൂടുതൽ അതിലേക്കാകർഷിക്കാൻ നാടക പ്രസ്ഥാനക്കാർക്ക് കഴിയാതെ പോയി എന്നതാണ് വാസ്തവം.

നാടകം ഒരു സാഹിത്യകൃതിയാണെന്നു പ്രാഥമികമായി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ നാടകകൃത്ത് മനുഷ്യന്റെ ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന—സാഹിത്യകാരനാണല്ലൊ. അപ്പോൾ അയാൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അങ്ങേത്തലമുതല്ക്ക് ഇങ്ങേത്തലവരേക്കും നേട്ടമുള്ളവനായിരിക്കണം. എഴുത്തും വായനയും അറിയുന്ന ആർക്കും ഇന്നു നാടകമെഴുതാമെന്നായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുണ്ടാവുന്ന നാടകങ്ങളൊക്കെ മിക്കവാറും വിലയിരുത്തപ്പെടാൻകൂടി വകയില്ലാത്തവയുമാണ്.

ഏകോന്മുഖമായ വികാരസംഘട്ടനത്തിന്റെ ക്രമത്തിലുള്ള വളർച്ച അതിന്റെ 'ക്ലൈമാക്സി'ലെത്തുന്നതോടെ നാടകം അവസാനിക്കുന്നു. നാടകത്തിലെ കഥ ബഹുമുഖമായിരുന്നാൽ വികാരാവിഷ്കരണത്തിൽ നാടകകൃത്ത് പരാജയപ്പെടുന്നു. തന്റെ ചിന്താസരണിയെ ഏകാഗ്രമാക്കി ഒരു ബിന്ദുവിലേക്കടുപ്പിക്കുവാൻ നാടകകൃത്ത് ശ്രമിക്കണം. സംഭാഷണം നാടകത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. അതിന്റെ ഔചിത്യപൂർവ്വമായ പാതോത്പാതങ്ങൾ നാടകത്തിന്ന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ജീവൻ നല്കുന്നു. നാടകവേദിയുമായി ബന്ധമുള്ള നാടകകൃത്ത് നാടകരചനയിൽ വിജയിക്കുമെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. രംഗപ്രയോഗത്തിന്റെ സാങ്കേതികവശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ബോധവാനായിരിക്കുമെന്നതാണിതിന്ന് കാരണം. ഇതിൽ നിന്ന്, നാടകവേദിയുമായി ചിരപരിചയമുള്ള നാടകരചയിതാക്കൾ വലിയ വിഷമമില്ലാതെ അഭിനയിക്കാൻ പററുന്ന നാടകങ്ങളുടെ രചനക്ക് മുതിരണമെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാവുന്നു. എന്നിരുന്നാലും രംഗപ്രയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്ക് കൃതിയുടെ സാഹിത്യപരമായ മേന്മയെ ബലികഴിക്കാൻ നാടകകൃത്ത് മുതിന്നാൽ അതാത്മഹത്യാപരമാണ്. കേരളത്തിൽ നാടകത്തിന്ന് അനുവാചകരേക്കാൾ കൂടുതൽ കാണികളെ ലഭിക്കാനാണെളുപ്പം എന്ന പരമാർത്ഥത്തെ പുരസ്കരിച്ച് നാടകകൃത്ത് രംഗപ്രയോഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ അത് ആക്ഷേപാർഹമാവുകയില്ല.

ധാരാളം നാടകകൃത്തുക്കൾ നമുക്കുണ്ട്. മിക്കവരും നാടകവേദിയിൽ പയററുന്നവരുമാണ്. തോപ്പിൽ ഭാസി, എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻ നായർ, പി. ജെ. ആൻറണി, കെ. ടി. മുഹമ്മദ്, വീരരാഘവൻനായർ, ജി. ശങ്കരപിള്ള എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ കഴിവുററ നാടകകൃത്തുക്കളുടെ ഒരു നീണ്ട ലിസ്റ്റ്തന്നെ നമുക്കുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. ഇവരുടെയൊക്കെ പരിശ്രമഫലമായി കുറെ നല്ല നാടകങ്ങൾ കൈരളിക്ക് കൈമുതലായുണ്ടെന്നുള്ളത് അഭിമാനാർഹമാണ്.

കേരളത്തിലെ വിവിധ ജില്ലകളിൽ ജനങ്ങളുടെ സംസാരരീതിക്ക് അല്പാല്പം വ്യത്യാസമുള്ളതായി കാണാം. അതേപോലെ വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലും സംസാരരീതി വ്യത്യാസപ്പെട്ട് കാണുന്നു. ഒരു തിരുവല്ലാക്കാരൻ മലബാറിൽ വന്ന് ഒരാളോട് ''എന്താടാ കൂവേ" എന്നു ചോദിച്ചാൽ മലബാറുകാരന്ന് അല്പം നീരസം തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ അത് ആ സംസാരരീതിയോടുള്ള പരിചയക്കുറവുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. നാടകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തിന്നും, സമുദായത്തിന്നും, കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമായ ഭാഷ നാടകകൃത്ത് ഉപയോഗിച്ചാൽ അതുതന്നെയാണുചിതം എന്ന് തോന്നുന്നു. അതല്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാകണമെന്ന് കരുതി, സ്വാഭാവികത കളഞ്ഞ്കളിച്ച് ഭാഷയെ കൃത്രിമത്വത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക പിടിച്ചുകയററാൻ നാടകകൃത്ത് ശ്രമിക്കരുത് തന്നെ.

നാടകാവതരണത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം പരിഗണിക്കേണ്ടത് അഭിനയത്തിന്റെ കാര്യമാണ്. അപ്പോൾ അഭിനേതാക്കളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. തന്മയത്വമായി അഭിനയിക്കാൻ കഴിവുള്ള നടന്മാർ മലയാള നാടകവേദിയിലുണ്ട്. ഓ. മാധവൻ, പി. ജെ. ആൻറണി, കഞ്ഞാണ്ടി, കെ. പി. ഉമ്മർ, നെല്ലിക്കോട്ട് ഭാസ്കരൻ എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ ആ പട്ടിക നീണ്ട

പോറും. എന്തുകൊണ്ടോ ഇവരെല്ലാം തന്നെ ഇന്നു് ഒരു സിനിമാഭ്രാന്തിൻെറ ഹാലിളക്കത്തിലാണു്. ആ രംഗത്തു് ചിലരൊക്കെ വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. നാടകരംഗത്തു് വേണ്ടത്ര ഭദ്രതകാണാത്തതുകൊണ്ടാവാം അവർ സിനിമാവേദിയിലേക്കോടുന്നതു്. അതു് സ്വാഭാവികവുമാണു്, അവരെ നാടകവേദിയിൽതന്നെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താൻ നമുക്കു കഴിയുമാറാകട്ടെ.

നടികളുടെ കാര്യത്തിൽ കേരളം ദീപാളി പിടിച്ച കൂട്ടത്തിലാണു്, നാടകവേദിയിലേക്കു് വന്നവർ പലരും രാജിവെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇനിയും ചിലർ അതിനാലോചിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് 'നടൻ' (പുരുഷൻ) 'നടി' (സ്ത്രീ) യാകേണ്ടിവന്നിരിക്കയാണു്. 'രാമൻ നായക്കു്' 'ശ്രീകൃഷ്ണ'നാവാനും 'അക്ബറാ'വാനും വലിയ വിഷമമുണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല, അഭിനയദേവത അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, വേഷവിധാനങ്ങരം സംവിധാനഭംഗിപൂണ്ടതാണെങ്കിൽ. എന്നാൽ 'രാമൻനായർ' 'പാഞ്ചാലി'യാവുമ്പോഴാണു് സംഗതി വഷളാവുന്നതു്, എത്ര കൈവിരുതുള്ള 'മേക്കപ്പു്മാൻ' ആയാലും 'രാമൻനായർ' 'പാഞ്ചാലി' ആയിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പന്തികേടു് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു. നമുക്കു് നാടകത്തോടു് ഒരു നീരസവും തോന്നുന്നു. ഇതു് നാടകത്തിൻെറ വിജയത്തെ തന്നെ തുരങ്കം വെക്കുന്നു. സാംസ്കാരികമായി ഇത്രയും പുരോഗമിച്ച ഈ ലോകത്തിൽ ഇനിയും 'ആണു് പെണ്ണായി' വേഷം കെട്ടുകയെന്നുള്ളതു് ഒരുതരം കാടത്തമാണു്. സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യം അതിൻെറ ഉത്തുംഗതയിൽ മേവുന്ന കേരളത്തിൽ നാടകവേദിക്കു് നടികളെക്കിട്ടാൻ വലിയ വിഷമമുണ്ടാവുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ആഭിജാത്യത്തിൻെറ പേരിൽ ആരേയും നാടകവേദിയിൽനിന്നും ഒഴിച്ചുനിർത്താതിരിക്കാൻ നാം ശ്രമിച്ചാൽ മാത്രം മതി.

നാടകരംഗത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്ന കലാകാരന്മാരും കലാകാരികളും 'നാടകക്കാർ' എന്നു പറഞ്ഞു് അപഹസിക്കപ്പെടുകയാണു്. ഈ പരിതസ്ഥിതികരം മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിലെ 'വല്യേട്ടന്മാർ' ഇതിനു ശ്രമം നടത്തേണ്ടതിനു് കാലം വൈകിപ്പോയി. ഈ പരിതാവസ്ഥകളിൽ സാരമായ പുരോഗതി ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം ഒരു സഹോദരിയും നാടകരംഗത്തേക്കു് വരാൻ ധൈര്യപ്പെടില്ല എന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഇതു് മനുഷ്യൻെറ സംസ്കാരത്തെ കുറിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണു്. ഒരു കലാകാരി—ഒരു സഹോദരി—എങ്ങനെ സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതിനെ ആസ്പദമായിട്ടായിരിക്കും ഈകാര്യത്തിലുണ്ടായേക്കാവുന്ന പുരോഗതിയുടെ വേഗത.

നാടകം അരങ്ങേറുന്നതിന്നു് പൊതുഹാളുകരം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികമായ വിഷയത്തിൽനിന്നും നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ രക്ഷിക്കാൻ ജനങ്ങരം വേണ്ട സഹായങ്ങരം ചെയ്യണം. നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ആശാകേന്ദ്രങ്ങളാണു് കലാസമിതികരം. അവയുടെ പ്രവർത്തനം മന്ദീഭവിച്ചോരവസ്ഥയാണിന്നു്. നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ വളർച്ചക്കു് ഇത്തരം സമിതികളുടെ പ്രവർത്തനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ കലാസമിതികളുടെ പുനരുദ്ധാരണപ്രവർത്തനത്തിന്നു് കലാപ്രേമികരം സംഘടിതശ്രമം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിജയസാദ്ധ്യത സുനിശ്ചിതമായിട്ടുള്ള ഈ കലാവിശേഷത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള വിഷബാധകരംക്കു് മറു മരുന്നു് കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം വിഷ

യങ്ങളെ സമഗ്രമായി പഠിക്കാനും, വേണ്ട പ്രതിവിധികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും, അവ പ്രാവർത്തികമണ്ഡലത്തിൽ കൊണ്ടു വരാനും നാം ഉററു ശ്രമിക്കണം. അത്തരത്തിലുള്ള ചില പരിശ്രമങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്നു് പൊയ്പ്പോയ ജനകീയത തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നു് വിശ്വസിക്കാം.

പല പേരുകളിൽ, പല താല്പര്യത്തിൻേറയും തണലിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന നിരവധി നാടകസംഘങ്ങൾ കേരളത്തിൽ വിരളമല്ല. അവരുടെ പരിശ്രമഫലമായി കൈവന്ന പുരോഗതി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അവർ തികച്ചും അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നു. ആ സംഘങ്ങളെയെല്ലാം ക്രോഡീകരിച്ചു് ഒരഖിലകേരളനാടകസംഘം രൂപീകൃതമായാൽ അതു്, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പുതിയ സരണി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നപക്ഷം ഇത്തരം സംഘങ്ങൾക്കു് നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പല അത്ഭുതങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും.

ഒരു രാജ്യത്തെ കലാസാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തേണ്ടതു് അന്നാട്ടിലെ ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ കടമയാണു്. യൂറോപ്പിലേയും മററും ഗവമ്മേണ്ടുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി കാണുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഗവമ്മേണ്ടു് ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കണം. ഗവമ്മേണ്ടിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഒരു നാടകസംഘം തന്നെ പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്നതു് ആശാസ്യകരമാണു്. നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻേറയും, ആപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടേയും അതുവഴി നാട്ടിൻേറയും സാംസ്കാരികോൽക്കർഷത്തിൽ ഇതു സഹായകമായി ഭവിക്കും. കലാസമിതികളുടെ പ്രവർത്തനം ഊർജ്ജിതമാക്കാനും, നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ സാങ്കേതികവശങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ളവരെ വാർത്തെടുക്കാനും ഗവമ്മേണ്ടു് വേണ്ടതു ചെയ്യണം. നാടകം അരങ്ങേറുന്നതിനായി പൊതുഹാളുകൾ ഗവമ്മേണ്ടു് പണിചെയ്യിക്കുകയും സാമ്പത്തികഅരാജകത്വത്തിൽനിന്നു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ രക്ഷിക്കുകയും വേണം.

കലാരൂപങ്ങൾ എല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു സുന്ദര കലാസ്വരൂപം — ജനകീയതകൊണ്ടു് മറെറാരു സാഹിത്യശാഖക്കും ജയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കലാവിശേഷം—അതാണു് നാടകം. വേണ്ടകാലത്തു്, വേണ്ടരീതിയിൽ പുനരുദ്ധാരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം ക്ഷയിക്കും — നശിക്കും — ഈ സുന്ദര കലാസ്വരൂപത്തിന്നു് പുതുജീവൻ നല്കാൻ ഓരോ കലാപ്രേമിയും ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണു്.

THE ROLE OF STUDENTS IN THE NATIONAL EMERGENCY

U. KARUNAKARAN, I B. Sc.

IT is only fifteen years ago that we won our independence from a western imperialist power, namely Britain. Today all the institutions of India are affected by the national emergency which sprang into existence as a result of the wanton attack of the unscrupulous Chinese Communists. India's development in various ways was vast. Now we are face to face with another such power. To safeguard our country which is built on the basis of non-violence, the students of our country have an important role to play. In spite of India's diversity there is unity. Though India is divided into many states and states into districts and so on we are Indians. We must conceal and forget the diversity and must have a feeling that we are the children of our motherland. All the citizens of India are prepared to meet China's challenge to our nation. The Universities contribute a large number of workers to the various factories and farms to meet the emergency and have focused their attention on strengthening the nation. A large number of students sacrificed their lives for the freedom of our country when India was under the steel grip of the British. Now our independence is threatened by China and is in peril. The Chinese Communists seem to have decided to continue their attack on India to suppress the economic development of India.

The task on the shoulders of students is very heavy. It is the duty of a student to do whatever he can for the safety of his country especially when the emergency continues in his country. Many vast schemes and long-term policies are chalked out to prepare the students to meet the emergency. Many judicial committees have been appointed to pay special attention to drawing out some good programmes for the students. Some committees like "Prathirodha Sahaya Samithees" came into force in the educational institutions.

A valuable service the students can render to their country is to keep up their discipline and dignity. For that the students should be trained well. Today it is compulsory that all the students who are physically fit should take part in the training conducted by the N. C. C., N. C. C. Rifles and National Defence Scheme (N. D. S.). The N. C. C. has expanded terrifically overnight. While under training, students are given instructions in Fire fighting, Air - Raid Precaution,

Map reading, Protection of civil property, Traffic Duties, First Aid and so on. Arrangements have been made to train the female students in nursing, sewing, knitting, first aid and the like. By joining the N.C.C., students develop comradeship. They learn how to serve their nation earnestly and how to show loyalty to their nation. The basis of the N. C. C. is the cultivation of good habits and behaviour in the students. But now the aim is to strengthen our country.

Our freedom depends mainly on the economy of our nation. Students with great enthusiasm should sell defence bonds, gold bonds, national savings certificates and whatever the state may issue from time to time. In addition to all this, students can conduct propaganda to sow the seeds of patriotism in the minds of the people. Students can also offer their own blood for the injured Jawans.

It will be a boon to the students if they are allowed to invite very important persons to address them on the problems which India faces now. Moreover, now-a-days students of many schools and colleges are taught to sing the National Anthem, in order to develop a spirit of patriotism in them.

It is doubtless that, for the existence of a nation physical fitness of its people is essential. Teachers are the leaders of the students. So it is the duty of the teachers to instil courage into the minds of the students to take part in sports like swimming, boxing and other manly exercises and to speak at meetings and processions. Above all, students are warned not to resort strikes and not to raise their voice against the Government till the emergency ends, because our neighbouring countries may have a wrong impression that our Government does not stand for the progress of the nation.

The present situation indirectly has helped India to a considerable extent by uniting the people and making them serve the country. This situation undoubtedly proved that the patriotic citizens of India are ever ready to sacrifice their lives for the freedom of the nation. Thus the students of our country should lead our Motherland to success and prosperity.

"Not enjoyment and not sorrow,
Is our destined end or way;
But to act that each tomorrow
Finds us farther than today."

— H. W. LONGFELLOW

PLANNING AND OUR PLANNED EFFORTS

A. P. P. THANGAL, B. Com III

PLANNING has become a byword in countries Planned, as well as unplanned. The Great Depression of the thirties conversed, even the traditional laissez faire countries to the cult of Planning. Though the Planning of economic life is one of the fundamentals of the philosophy of communism, the free enterprise countries have also come to realise the need for a certain measure of state control over the economic system. Despite differences in political ideology between countries, there is a unanimity of opinion in favour of economic Planning. However, the extent of state control in the scheme of Planning would vary according to the political complexion of the countries concerned.

In the extreme cases of capitalism, the state is expected to be only a police state which has nothing to do with the economic life of the community excepting for maintaining law and order, external and internal. Such states hardly exist today anywhere in the world. Even in the U. S. A., the leader of capitalism, the state owns and operates a good many Public utilities and this in no way detracts from its being basically capitalistic in character. The bulk of production and distribution is done by private citizens under the profit motive and this is the essence of a capitalistic economy. In a socialistic economy, a major portion of the means of production would be owned and operated by the state. That is to say, planning removes the rule of prices over the economic system and substitutes the control of the state. Instead of private profits being the driving force of economic activity, consideration of maximum social gain determine what goods are to be produced and in what amounts and how they are to be distributed. The objective of planning, therefore, is to maximise national income, employment and thus social welfare.

Developed and under-developed Countries

There is an important difference in the objectives of economic planning as between developed and underdeveloped countries. The emphasis on developed countries is on its distributive object but the backward and the underdeveloped countries need planning more to secure the development of their resources than for redressing the inequalities of wealth distribution. The rational of

economic planning in an under-developed country is to bring about a speedy growth of the national income so that the rate of growth of per capita income would rise faster than the rate of growth of population. Most of the under developed countries are over populated especially the Asian Countries which are economically backward. Some of the underdeveloped Countries of Africa and Latin America, however, are underpopulated as well. India, at present is included in the category of underdeveloped countries.

The economic planning is to help to achieve the maximum rate of economic growth so as to break with the vicious circles of poverty once and for all. So economic planning is an instrument to sponsor and promote economic growth. The credit for setting the fashion in economic planning goes to the U. S. S. R. which made marvellous economic progress through her successive economic plans. It is thought, therefore, that large scale economic planning under the auspices of the state is the most effective instrument to promote the growth of under-developed economies.

Our Plans

An essential feature of planning is to set definite targets for the various branches of economic life. These have to be obtained within the definite time specified for the completion of the plan. Planning implies, therefore, the exercise of human reason to the fullest extent possible in order to make possible the achievements of given ends.

The central objective of our planning was defined as initiating, a process of development which will raise living standards and open out to the people new opportunities for a richer and more varied life." That is, economic planning has to be viewed as an integral part of a wider process aiming not merely at the development of resources in a narrow technical sense, but at the development of human faculties and the building up of an institutional framework adequate of the needs and aspirations of the people.

India has completed quite successfully, ten years of its planned economic development. Now India is on the way of Third Plan.

The First Plan (1951-56) made a remarkable success on land system, Community development, Co-operative movement, irrigation and power, and established specialised institutions for providing credit to agricultural and small scale industries. In fact it was a planned effort for achieving rapid economic development as well as social justice.

In the light of the experience gained during the First Plan, the earlier projections and assumptions were reviewed in the Second Plan, which suggested that in relation to

1950–51 the doubling of the national income might be achieved by 1967-68 and of per capita income by 1973—74. Another important objective to be achieved by the end of the Fifth Plan is the reduction of the proportion of the population dependent on agriculture from the present level of about 69% to 70%, to about 60%.

The point to be noticed is that we have to wait till the middle of the IV the plan (1967—68) for a doubling of the national income over the base of (1751–52) and the middle of the fifth plan (1973–74) for a doubling of the per capita income.

The Second Plan laid special emphasis on the development of basic and heavy industries. The Plan put before the nation a goal of the socialistic pattern of society. In short, in the First Plan owing to the substantial progress in the agricultural Sector the national income increased by 18% as against the target of 12%. On the other hand, the increase in national income was 20% as against the target of 25% in the Second Plan. Agricultural production has gone up from 100 in the 1949–50 to 135 in the year 1960 61, whereas industrial productiion records a rise of 51% over the base of 1951.

The completion of the Second Plan gave India a sense of confidence in its economic destiny. The third Plan is, therefore, launched with the due trumpeting and with the hopeful anticipations. In fact the III Plan made a good start.

The Development of the Indian Economy

As against the annual rate of growth of national income of about 4% over the last decade, the rate of growth of population has been of the order of nearly 2% and thus the net rate of growth of the economy has been only 2% which is by no means significant. By the end of the III Plan our population is expected to rise up to 48 crores from the 43.9 crores estimated for the year 1961. Over the third plan period the annual rate of growth of the national income is expected to be of the order of 5% as against the rate of growth of population of approximately 2.5% which leaves a net rate of development of only 2·5% per annum. In view of the fact the net rate of growth is extremely slow.

Our first and second plans together would have invested in the economy Rs. 10,110 crores over the decade 1951–61, Rs. 5210 crores in the public sector and Rs. 4900 crores in the private sector. The third plan proposes to invest Rs. 10,400 crores over the period of 1961—66, Rs. 7500 crores in the public sector and Rs. 2900 crores in the private sector. The proposed investment of Rs. 10,400 crores in the III plan is approximately equal to the investment over the First and Second Plans put together. We are

likely to be taken aback on our first uncritical impulsive reaction to the fact that we wish to achieve over the five years of the III plan something more than what we have been able to achieve over the ten years from 1951--61.

But the third plan is running in to financial difficulties arising out of shortage of foreign exchange. Optimism about the plan is changing into pessimism. The actual performance of the plan in its very first year was far from satisfactory. The overall impression of the progress of the III plan so far is that it is rather disappointing.

In order to achieve our plans and to build a socialstic pattern society the maintenance of price level the task of generating a new outlo and enthusiasm among the who community and the efficiency ar imagination of the administrati machinery in the country are necessar Moreover, there should be acti participation of the vast masses our people. The people must com forward—willingly to give of the best for the development of th economy. Prime Minister Nehru in h Independence Day Speech of th year says, "The planning commissio can only make plans but thei implementation lies with the millio of this country. A few people workin in offices can not implement plans."

POPULATION PROBLEM IN INDIA

C. RAMAKRISHNAN, II B. Sc.

THE problem of population has attained its gigantic size in recent years because of the extremely high birth rate. Nowadays it is said that "the human race increases like mice in the barn". As far as India is concerned her snow balling population is a stumbling block to her progress and development. In the U. N. O. the "Demographic year Publication" has warned that if the population increases at this rate, within a short span of some five or six hundred years each person will have only one square inch to move about on Earth.

The impact of population growth is largely felt in the sphere of food. Five million people were added to our population during the First Five-year Plan, seven millions during the Second Five-year Plan per year, and probably ten millions per year will be added during the third Five-year Plan. It is a deplorable fact that a predominantly agricultural country like India should depend upon foreign countries to feed her own population. So it is our duty to improve the present rates of consumption which are perhaps among the lowest in the world and at the same time to find food for the added millions.

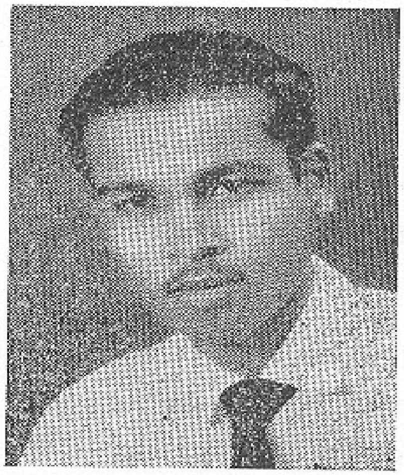

The problem of unemployment as under-employment has been greatly aggravated by the tremendous increase in population. Some argue that a new-born child which brings with it one more mouth to feed, also brings two hands to work with. This may be true in the case of countries where man-power is inadequate. But in India where there is already serious unemployment as well as under-employment, this will help only to further deteriorate the situation.

How can we tackle this grave problem? One method is to introduce Family Planning. Family Planning implies, family limitation, or spacing of children, i.e. to have babies by choice and not by chance. It is based on the health and welfare of the family. It helps to secure better health for the mother and better care and upbringing of the children.

The second adoptable method is to increase production. How to break

this vicious circle of the grinding poverty of our people with a devastating torrent of children? Migration has got little scope. The solution lies mainly in the increase in production. We must increase the production, agricultural as well as industrial by exploiting our natural as well as human resources to the maximum possible extent.

All our efforts for planned development are being nullified by the tremendous increase in population. As Pandit Nehru, our beloved prime-minister, pointed out "....unless India's population can eventually be controlled, solution of all our other problems will be meaningless".

Therefore "less children, more comfort, and make life a pleasure" should be our motto.

PROFESSOR KUNJAN RAJAH

BY

MEMBERS OF THE CHEMISTRY DEPT.

PLATO said that if a nation has a philosopher-king all will go well with that nation. Similarly it will be just wonderful if our teachers are drawn from the aristocracy; but that is not possible these days because the aristocracy is becoming a thing of the past. But we had the good fortune of having an aristocrat for some years as our Professor of Chemistry.

Sri. K. Kunjan Rajah joined our College as Professor of chemistry at the earlier stages of the introduction of the degree course in chemistry when such a man was badly needed for building up the department.

PROFESSOR KUNJAN RAJAH

Sri. Kunjan Rajah hails from the royal family of Cranganore, a family distinguished in many ways and particularly noted for its patronage of learning. He could have very well spent his life in his family estate in blissful idleness but he wanted to be a teacher or nothing and joined the Cochin State Educational Service and eventually retired as Professor of chemistry from the Government College, Chittur after a a brilliant academic career.

Professor Rajah joined us as soon as he retired and got cracking on the job on hand immediately. Our modern youngmen seem to grow old before their time physically and mentally. How different is Sri. K. K. R.! He is a man always effervescing with energy and overflowing with enthusiasm. He seems to be their master of perennial youth; tall and erect with a perpetual smile — a disarming one—playing around his lips. He has a way of moving with the Principal, staff and his students and was the most sought after person in the campus all the time when he was here. He is a treasure of knowledge. He knows anything from atomic theory to the Agrarian Bill in detail and he is one who can talk on anything from blue litmus to red aggression with authority. When Mao's thugs were ravaging our borders Professor K. K. R. said, "give me a rifle and

I shall march to the border and crack a yellow skull or two". That is the stuff he is made of. His way of moving with his colleagues, his selfless devotion to duty, sincerity of purpose and his philosophy of life will always remain as a lesson and guidance to us.

Early last year the blow fell on us. Our distinguished Professor decided to leave the college that he loved and work in the institution nearer home. This decision he took after deep thought and certainly with deep regret. After all we have to admit that it is hard on a man in his sixties to work in a place far away from his dear ones. Parting from Feroke is painful for any one who has taught here because up here we not only breathe pure mountain air but the air of freedom too.

Professor Rajah has left our institution but his memory lingers ever fresh. May the great lord bless him with health and keep him for many years to come.

STAGES OF OUR WAR OF INDEPENDENCE

M. VENUGOPALAN

10TH May 1857 will not be forgotten by the people of India, when the I war of Indian independence which was the Sepoy Mutiny in the eyes of the British people, was fought. It could not achieve the expected success. The people of Punjab, Sind and Bengal did not support the war. It happened in India when Bahadursha was the emperor of the muslim dynasty. The important cause of the failure of the war was the feeling of superiority that existed between the Hindus and Muslims. The part played by Rani of Jhansi and such others will ever be remembered in this context. The British people had superior war equipments. The revolution ended the rule of East India Company. The rule of Viceroys came into existence.

After the revolution the Indian Nationalism began to appear. The 19th century witnessed the rise of Indian Nationalism. With the introduction of English education Indians began to think about freedom of their country. This led them to the war of independence.

The shift of the Government from the company to the throne opened a new stage in Indian History. Queen Victoria in the proclamation issued on assuming the Government, solemnly declared that she would respect the rights of the Indian people and she had no desire to extend the territory.

The eastern frontiers continued to be peaceful for a long time. Parallel to these changes in the occupation and the moral outlook of the people, there were important developments in the administration also. Participation of Indians in Governmental activities also increased.

From 1883 onwards they began to appoint Indians in higher offices. In 1882 Lord Rippon passed the Local Government Act which set up Local boards and Municipalities. By the Act of 1882 and 1909 increasing representation was given to Indians in the Legislative Councils of provinsial and Central Governments. But they had no effective voice in the Government policy.

In 1885 the Indian National Congress rose to the political scene of India. Simultaneously the representative bodies also came into being. Because of the Reforms Act the cabinet system arose. At this time Gandhiji undertook the leadership of Indian National Congress. He found out a new way to gain freedom. It was Satyagraha. It led to the Government of India Act of I935. This introduced many changes in Indian administration. In 1914 the First World War broke out. India was forced to help Britishers irrespective of the unwillingness of the cabinet. So the ministers

resigned their positions. Then the Britishers cajoled India with the guarantee of freedom. In this way India joined the war with the hope of getting freedom. But it was in vain. The Home Rule Act of Mrs. Anni Beasant was published at this time. The non co-operation movement of Gandhi was also launched. During this time Nehru and C. R. Das came to lead the war.

In 1930 the Lahore conference was held under the Presidentship of Nehru. They declared Purna-swaraj.

During this period the Labour party came to power in the British parliament. The first Round Table Conference was conducted in London to settle the Indian problem. As a result of Gandhi - Irvin Pact satyagraha movement was suspended. Gandhiji took part in the conference but he returned to India disappointed.

In 1939 the second world war broke out. India joined the war with the hope of gaining freedom. It was futile. Then Subhas Bose came to play his prominent part in the war. He worshipped Gandhi, but not his doctrines. He got the support of the people as Hitler got in Germany. But soon people relinquished him and joined Gandhiji.

In 1946 the Second Round Table Conference was conducted. As Muslims in India demanded a separate state the Muslims lost the equal power. Then the idea of dividing India came up.

In 1947 India was divided into Hindustan and Pakistan. Mount-batten the then Viceroy declared freedom to these countries. Because of the wish of the Indian people he became the Governer General of India.

In 1950 India became a Republic. With the leadership of Pandit Nehru India has become a prominent republic in the world.

SWAMI VIVEKANANDA

BY

C. ACHUTHAN, P. U. C.

"WHAT our country now wants are muscles of iron and nerves of steel—gigantic wills which nothing can resist, which can penetrate into the mysteries and secrets of the universe and will accomplish their purpose in any fashion even if it meant going to the bottom of the ocean and meeting death face to face". These are not the words of any political leader of India, while she has to face a cruel aggression from China but these are the words of a great ascetic who lived in 19th century—Swami Vivekananda. It was at that time when our country was struggling for liberty that Sree Vivekananda uttered these words. But in our present conditions it encourages us.

On 12th January 1863—a century ago Vivekananda was born in the famous 'Datha Family' of Calcutta as the son of Viswanath Datha and his wife Bhuvaneswari Datha. He was a studious and intelligent boy. In English literature he had great knowledge and he showed it through his eloquent speeches and brilliant essays. He possessed great knowledge in logic and moralism. He read the enlightening books of famous logicians with interest and tried to increase his wisdom.

He had a desire to serve his fellow men. It was he who said that, "He who wants to serve God, should serve all the creatures in this world because they all belong to God." He called out his servants to show mercy and pity towards all creatures. According to him the true worship of God was to see Him represented in the living, especially in the poor.

By this time he came to know about Ramakrishna Paramahamsar. He visited him and became the great disciple of Ramakrishna. He knew very much about the greatness of Hinduism and about the Aryan culture from his teacher. He decided to raise the position and greatness of Hinduism among Europeans. The same cause persuaded him to visit all Western Countries. In 1893 he took part in the Great Religious Council which was held at Chicago as the representative of Hindu Religion and in his famous speech he pointed out the greatness of Hinduism and it removed misconceptions about Hinduism from their minds. It was he who attracted the attention of the Western People towards Indians and towards Hindu religion.

He believed that by combining Western progress with Indian background she would have great progress in developing Culture and religion. For this same purpose he travelled all over the world

especially in Western Countries and tried to combine the principles and modes of living in Western Countries with the principles of Geetha and Vedanta.

He taught the people that in any condition they should not avoid strength. He said "Strength is life, weakness is death and all weakness is sin and weakness is the cause of suffering, misery, stealing and committing other crimes. He meant that there is nothing which cannot be done by Strength and there is no good thing at all which can be done by weakness.

As a result of his strong desire to serve his fellowmen, the institution of service, Ramakrishna Mission was founded. It was his greatest achievement. The selfless members of the mission try to remove pain and poverty by helping the poor. We can hope that the Ramakrishna Mission would accomplish the ideals of Vivekananda. Some years later after the foundation of Sree Ramakrishna Mission he died. India, no, the world lost a famous logician and a great religious reformer.

Now, when we are getting ready to safeguard the liberty and safety of the country we can remember the following words of Vivekananda which will encourage us to be firm in our decision. "Stand up, be bold, be strong. Take the whole responsibilites on your shoulders and know that you are the 'Creator' of your own destiny. All the Strength and Succour you want is within yourselves. Therefore make your own future".

" Try to expand. Remember the only sign of life is motion and growth ".

—Vivekananda.

" As long as touch-me-not-ism is your creed you cannot rise spiritually ".

—Vivekananda.

" That which is selfish is immoral and that which is unselfish is moral ".

—Vivekananda.

" Arise ! Awake ! And Stop not till the goal is reached ".

—Vivekananda.

" Truth never comes where lust and fame and greed of gain reside ".

—Vivekananda.

"TASK BEFORE THE U. N. O."

BY

M. OTHAYOTH, I B. Sc.

SINCE the World War II, man has never been so happy as he is today. The year 1963 is an year of hope for the world of doctrinal conflicts and armed-races. The Test Ban Treaty signed in Moscow by the three Big-powers is a star of new hope. Since it has arisen on the horizon, the dark clouds of cold war have been vanishing. Even though, many countries have signed the treaty, and have given their full co-operation for the fulfilment of its ideals, France's DeGaulle and China's Mao have not opened their eyes still.

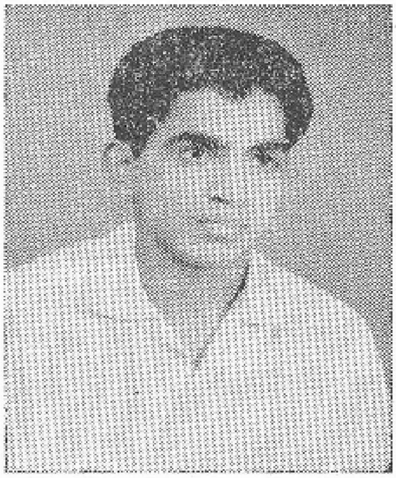

The same feelings of a new hope came to humanity when, the 18th session of U. N. Assembly was held at New York. We see man and man come to unite for the sole purpose — the prosperity of humanity. Yet we are not fully satisfied. Addressing the session, President Kennedy reminded the world thus, "A test ban treaty is a milestone. But it is not a millenium. If we stretch this pause into a period of co-operation, then surely the first small step can be the start of a long and fruitful journey."

The future of humanity depends upon the preservation of a durable and lasting world-peace. The greatest task before the U. N. O. at present is the attainment and preservation of world-peace. The organisation must dedicate its whole time and resources for this cause. The peace that we want is an eternal world-peace, not an 'armed peace' or a 'calm before storm'. Then, and then alone we can enjoy the fruits of ever-developing science. Peace alone can bring about the equilibrium of power and it alone can foster co-operation and good-will among men.

How are we going to realise the great task? We do not back ideas or ideals. Our fault is that we never look forward further than our noses. It is the overconsideration and 'never-ending conferences that tangle the problems. A durable world-peace can be erected on three pillars—viz-Disarmament, Co-operation and moral reconstruction.

The U. N. O. should, first of all, be an organisation of the whole world. It must become the real parliament of mankind. Simultaneously, a body of famous scientists can also be set up. It can work in the field of science by uniting the whole attempts in the scientific stage, thus rendering much service to prosperity of the human race.

A world of tensions and conflicts is a desperate scene. The leaders of nations must adopt a policy of patience and tolerance and they must fan the feelings of oneness with the rest of the world. "Live and let live" must be their slogan.

Moral deterioration is another fact that has led to the present scene. A world wide movement is preferrably necessary for the moral reconstruction in man. The evils of war and the merits of peace can be crystal. clear to them.

So, for the preservation of world peace, it is our duty to strengthen the U. N. O. and to extend our help to it.

JAI HIND

THE PROPHET — AN EXCELLENT EXEMPLAR

M. A. PAREED

THE 6th century, darkest days in the history was an age of moral and social decline. The whole world in general and Arabia in particular were steeped in ignorance and injustice. Anarchy imbued with immorality prevailed all over the world. The world was yearning for a replacement of this wretched condition by a better and more elevated one. In this darkest night of the world, in the heart of Arabia and in the lap of Mecca there arose a shining star of truth and light as the realisation of the world's long-felt desire. "The birth of Muhamed", says Gibbon, the great historian of the world, "was fortunately placed in the most degenerate and disorderly period of Persians and Barbarians of Europe."

The Greatest Reformer :

The Holy Prophet started his mission in the midst of the most sordid band of brigands and rapines. In a short span of time he made a moral revolution among those pagan Arabs. They were converted to a most civilised and cultured people. The Prophet created an organised and united Society from the belligerent Arabian tribes. The law of custom and fickle passions were replaced and wise laws which are more expressive of the loftiest human qualities and feeling were introduced. In "New Researches" Hirchfeld says "Never has a people been led more rapidly to civilisation, such as it was, than were the Arabs through Islam.".

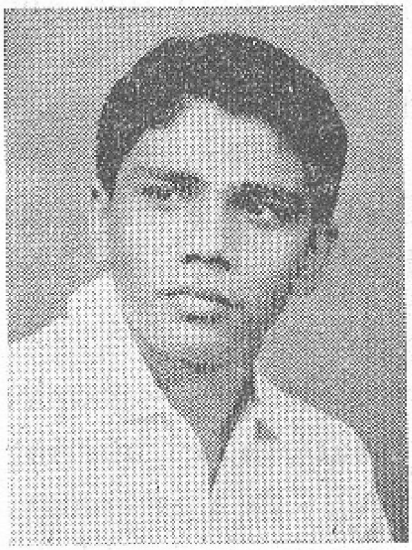

Arabs who were in eternal enmity and conflict became the symbol of fraternity and brotherhood. They built up a brotherhood the like of which the world has not seen, before or after. Those savage Arabs were converted to great leaders and statesmen. Arabia, which was a land of chaos and confusion, conflict and struggle became a land of peace and prosperity. Arabia and gradually the rest of the world were influenced by his teachings. To change a society from savagery to civilisation within a very short span of time is truely an unparalleled success of the Holy Prophet, the greatest reformer.

The Most Trust Worthy :

Prophet Muhamed (P. B. O. H.) was the advocate of truth, justice and peace. He grew up as an honest and courteous boy. He never uttered even a single lie in his whole life.

The people, even his enemies were impressed so much by the gentleness of his disposition, the integrity of his conduct and the purity of his heart that they conferred upon him the title of AL-AMIN--the most trustworthy. Major A. G. Leonard wrote "Muhamed was not only the greatest but the truest man that the humanity has ever produced" ("Islam her moral and spiritual value.") Thomas Carlyle called him "A man of truth and fidelity; true in what he did, in what he spoke and thought".

Prophet loved truthful people. He often said that those uttering lies do not belong to his party. He stressed that mankind should be truthful in words and deeds—in the true sense of the word. Breaking promises, speaking falsehood and failing in trust are considered as the signs of hypocricy. "No man is true", says the Prophet, "in the truest sense of the word, but he who is true in word, in deed and thought."

His Social Manners:

Muhamed, the Prophet of Islam was very sociable and led a simple and humble life. He was respectable and respectful. Prophet respected the old and loved the young. It was his custom to salute (salam) first on meeting anyone and shake-hand. He used to ask permission before calling on others. This is a concrete example for his polite manners and refined habits. He never boasted of himself. In company there was no distinction between the high and the low. Prophet disliked to sit in exalted places. For instance, the Holy Prophet once visited Abdulla, one of his followers. Abdulla took out a leather carpet for him to sit upon. But Muhamed (P. B. O. H.), the noblest of mankind ignored it and sat on the bare ground. Can we see such a glorious example of simplicity in the annals of humanity anywhere else? Though he became the ruler of Arabia and the whole country lay at his feet ready to carry out his commands, he did not sit upon a throne issuing edicts. He was the first to obey the rules he laid down. Certainly this man is an excellent exemplar to the whole world.

He taught and showed through his life the pleasing manners of chit-chatting with others. In company the Prophet never cut other's speech short to speak himself. In conversation he used to cut jokes but not of the vulgar type. Prophet never allowed words which hurt the feelings of others. Muhamed (P. B. O. H) showed great hospitality towards his guests. He taught his followers to respect elders and tribal chiefs. The social manners which the Prophet showed to the world were humane and worthy to emulate.

A Courageous Soldier:

The very Prophet who led prayers in the mosques led his army to the battlefield too. The Prophet was not only a pious preacher but a courageous warrior as well. He took part in many wars. It should be remembered that in the famous battle Badr he won a tremendous victory over an army three times that of his. In the battle of Uhud the Holy Prophet fought bravely with a small band of soldiers, when most of his followers deserted him. The wars waged by the Prophet was not meant to spread Islam. Some historians have misunderstood or tried to misinterpret the purpose of wars waged by the Prophet. But to an impartial thinker it appears to be incorrect. The purpose of wars was to end oppression and to defend the country.

An Ideal Ruler:

The Holy Prophet did not merely preach certain articles of faith and certain rituals, he also came into grips with all the socio-political problems of his day and applied the Divine guidance to remould individual and social life of man. He says "Islam and Government are two twin brothers. None of the two can be perfect without the other ..."

At first political conditions of Arabia were unfavourable to him. He knew that the pagans of Mecca were not only hostile to Islam but had become the deadliest enemies to his person as well. He understood the best way to defeat the evil designs of his enemy was to leave his home town. So he emigrated from Mecca to Medina. The pact of HUDAIBIA testifies to the political wisdom of the Holy Prophet. After the restoration of Mecca he pardoned unconditionally those at whose hands he suffered very much. He treated those people with friendliness — those people who forced him to say good-bye to his motherland by persecution and torture. This unparalleled magnanimity fetched great result.

The Holy Prophet integrated and consolidated the divided clans of his country. Treaties were made with neighbouring countries and he was very tolerant to others. There was no PROBLEM of minorities.

There was a highly developed administrative system. The economic problems were solved by introducing clever and practicable reforms. Interest, the major social evil, was abolished. Poverty disappeared; there was no unemployment at all. The right of the labourer was granted. The proclamation of the Prophet "A labourer should be given his remuneration before his sweat gets dried up" is the "MAGNA CARTA" of the labourers.

On Education:

"Seek knowledge from cradle to grave" is the message of the Prophet to humanity. The Prophet of Islam gave due weight for education. Without education it is impossible to be a good man and to lead a good life.

Muhamed (P. B. O. H) emphasised the necessity of education to all irrespective of sex and age. The Prophet proclaimed "To seek knowledge is encumbent upon every Muslim, man and woman". He advised his followers to study and make research in the light of Quran on various matters which are seen in nature. His concept of education was not confined to religion only but was extended to the scientific field also. The scholar was held in high esteem in the society. To him the ink of the scholar is nobler than the blood of the martyr. No other great man has so emphasised the necessity of education as Prophet Muhamed (P. B. O. H). Consequently, the Arabs could keep the torch of learning burning when Europe was in unregenerate days.

On Brotherhood:

"None of you will believe until you love for your brother what you love for yourself". God will not be affectionate to that man who is not affectionate to God's creatures". These are the valuable sayings of the Holy Prophet of Islam. Man is a social being. For the success of his life it is inevitable to love each other. The Prophet said "Love your fellow beings first".

There is no man in history like Prophet Muhamed (P. B. O. H) who emphasised the brotherhood, fraternity and equality of all people. All men are equal by birth. None is superior to another except in purity of mind and faith in God, the Almighty, is his message to humanity. According to the Prophet there was only one test to measure the intrinsic worth of man and is applied to all alike, the peasants and prince, the high and the low, male and female and the East and the West; and that is belief and action.

He wanted his followers to help one another and give charity to the needy. Prophet says "Every good action is a charity, your smiling to to your brother's face is a charity; even putting a wanderer in the right path is charity." He warned against eating when one's neighbour is in starvation. Prophet was a sympathiser of the oppressed. He advised "to assist any oppressed person irrespective of caste and creed, whether he is a Muslim or a non-Muslim" — how beautiful a proclamation is this! To save the oppressed, irrespective of caste and creed, religion and community, language and nation, is the duty of all. He considered all people equal. Every one is an integral part of humanity. None is born to be oppressed or to oppress others. We can see no communalism or nationalism in the teachings of the Prophet. Prophet Muhamed (P. B. O. H.) is the prophet of humanity. Can any one conceive a better type of socialism than this? The system of brotherhood which the holy Prophet founded is most perfect and balanced, practicable to all ages and to which chorus of praise has gone forth from many great men of the world. In this connection I would like to quote

the notable words of Dr. S. Radhakrishnan "We can not deny that the conception of brotherhood in Islam transcends all barriers of race and nationality, a feature which does not characterise other religions.".

Such a great man was the Prophet of Islam. The world has witnessed various revolutions and reformations and produced several leaders. They could reform only some aspects of human life. All of them have failed in serving as a perfect exemplar—in all aspects of life. But here is a man, who revolutionised all the aspects of human life. His ideals were not only lofty but practicable also. He practiced what he preached. He lived as a pious preacher, brave soldier, affectionate father, loving husband, ideal ruler, impartial judge respected teacher and above all, the greatest reformer of humanity. What better word on Prophet's greatness can I quote than the testimony of the French historian, Lamartine, who said of this great Prophet the following: "Philosopher, Orator, Apostle, legislator, warrior, conqueror of Ideas, Restorer of Rational dogmas, of a cult without images, the founder of twenty terrestial empires of one spiritual empire, that is Muhamed, as regards all standards by which human greatness may be measured. We may well ask is there any man greater than he?" To-day the world is longing for the dawn of an age of peace and tranquillity. Certainly in these troubled times of stress and strain the only way to attain peace and happiness is to follow the foot prints of the Holy Prophet, the excellent exemplar, which is the simplest the easiest and the most effective road to real progress, peace and prosperity. G. B Shaw has once remarked that if a man like Muhamed is at the helm of affairs of the world, all the problems would have been solved. In conclusion I may quote Encyclopaedia Britannica: "Of all the religious personalities of the world Muhamed was the most successful".

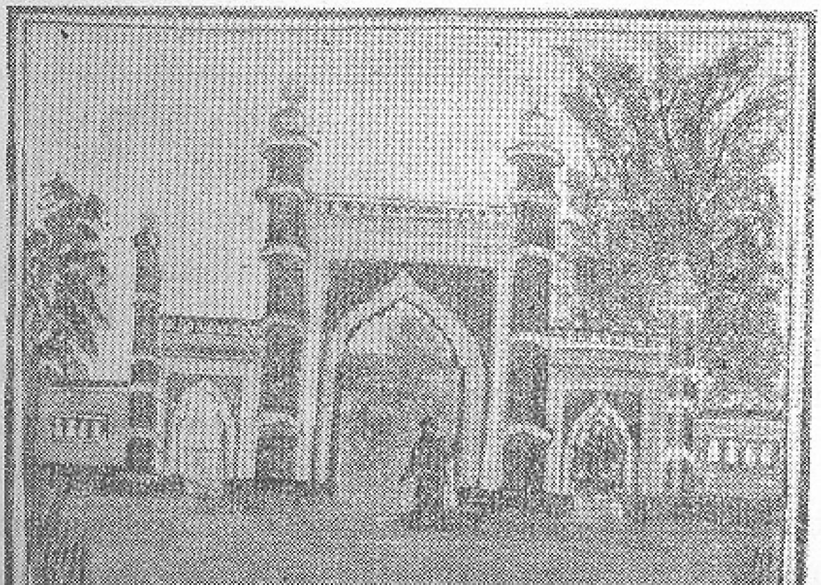

THE U. N. O. AND NON-ALIGNMENT

P. M. A. HAKIM, B. Sc. III

THE U. N. O. is the only hope of mankind for living in a peaceful world. During and after the second world war, the imperative need of an international organisation to safeguard and preserve world peace was keenly felt everywhere in the world. By the strenous efforts of statesmen like Roosevelt, Churchill and Stalin, the organisation took its birth on October 24th 1945. The aims and purposes of the organisation were embodied in a charter framed at San Francisco. In spite of teething troubles, the organisation has grown into vigorous youth and now it is capable of serving the world. Its membership has increased so as to include almost all nations of the world. It has under it varied organisations working for those aspects of life which are condusive to peace and prosperity of mankind.

The most important ideal of the U. N. O. is to foster and develop international co-operation in cultural, economic, social and educational fields. It aims at realizing human rights and fundamental freedom for all, without distinction of religion, race, colour or sex. The organisation has to provide ample means for the development of underdeveloped countries.

It is the function of the U. N. O. to adjudicate differences of opinion between member nations and to settle disputes which are likely to impair world peace. Those disputes which may lead to international friction have carefully to be investigated. These disputes are to be settled by negotiations, arbitrations and by other means, which are conformable to Principles of justice and international law. The organisation is expected to judge all matters on a just and impartial basis. The U. N. O. should primarily be concerned with the well-being of the member nations and not with the narrow self interest of a particular nation however powerful and influential the nation may be.

These are the noble ideals of the U. N. O. But it has not been able to fulfil these ideals fully. This is because of the existence of groupism in international politics, known as 'alignment'. The passions and tensions of alignment have hampered the successful working of the U. N. O.

Today the fear of war has not disappeared. The two powerful blocs, led by Russia and the U. S. A., have under them a good number of nations. The Latin American countries and West Europian countries vote for the cause of the U. S. A., without taking into consideration the merit of the question discussed. So also the communist countries in Eastern Europe support the cause of

Russia. In the present meetings of the U. N. O. we can see the clash between the two powerful blocs of the world. Every crucial question is considered from the point of view of its relation to blocs, and not from the point of view of the United Nations as a whole.

If we look back into the workings of the U. N. O. in the past eighteen years, we can see how far the alignment has rendered the successful operation of the objectives of it difficult. What has happened in countries like Korea, Egypt, Cuba, and Congo?. But for the tension between the two blocs, the dangers in all these places could have been averted. At present a tremendous amount of money, that might have been spent for economic development, is merely wasted on armaments.

The veto power, attributed to 'Big Powers' is frequently misused by them. A noble proposal, suggested by one block is opposed by the other. The admission of countries like China, has been blocked by the U. S. A.

Another serious new development is that the Afro-Asian countries are forming a different group, because they feel that they get no justice at the hands of the 'Big Powers'. Therefore, this tendency of alignment is on the growth. This does not enable the U. N. O. to judge all matters on a strictly impartial basis. Under the present conditions, the organisation cannot effectively suppress aggression and eliminate inequality. For example the Union of South Africa is still adhering to the policy of apartheid, because they feel that they can defy the authority of the U. N. O. under the present conditions.

Therefore, if the U. N. O. is to achieve the noble purposes for which it was established, there should be perfect non-alignment in international politics. Countries like U. S. A. and Russia should realize their unhealthy attitude. It is high time that they should follow the worthy example of India, who has served as a beacon light for mankind. In spite of the wanton and treacherous Chinese aggression and adverse criticism from outside and inside the country, we have been following our policy of non-alignment.

Alignment exists because of fear and mutual suspicion. The enlightened self interest should enable the countries who are aligned to realize that their interest is best served by impartial discussion and just judgement of affairs.

Therefore, the noble task before the U. N. O. is to rid itself of alignment. Then only the very noble purposes for which it was established can be accomplished.

വിദ്യാഭ്യാസം — അതിൻെറ ആവശ്യകതയും ലക്ഷ്യവും

★

കെ. ടി. മുഹമ്മതു് ഹുസ്സയിൻ, III B. Sc.

"പാമരൻപശു," "വിദ്വാൻ സർവ്വത്ര പൂജ്യതേ" എന്നീ മഹദ്വാക്യങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആവശ്യകതയെയും, പ്രാധാന്യത്തെയും സുതരാം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങൾ അഭ്യസ്തവിദ്യരിൽ അഭിമാനത്തിൻെറ അലകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. പാമരന്മാരിൽ ആത്മനിന്ദയുളവാക്കാനും അവ ക്കു് കഴിയും. വിവസ്ത്രരും, നിർല്ലജ്ജരും, സംസ്കാരശൂന്യരുമായി അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന ആദിമമനുഷ്യരെ അന്ധകാരത്തിൻെറ ആ കാലഘട്ടത്തിൽനിന്നു് ഒരു പൊൻപുലരിയിലേക്കു് നയിച്ചതു് വിജ്ഞാനത്തിൻെറ ത്തുവെളിച്ചമാണ്. മനുഷ്യനെയും മൃഗത്തെയും വേർതിരിച്ചു കാട്ടുന്ന വിശേഷബുദ്ധിയുടെ വികാസത്തേയും, പരിപോഷണത്തെയും വിദ്യ വലിയ തോതിൽ സഹായിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം ക്രമപ്പെടുത്തപ്പെട്ട രീതിയിലുള്ള പഠനമാണ്. നഗ്നത മറക്കുവാനും, ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുവാനും, വീടുപണിയുവാനും മനുഷ്യൻ പഠിച്ചു. ഇവ ക്രമീകൃത വിദ്യാഭ്യാസമല്ലെങ്കിലും, മനുഷ്യവിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൻെറ മുന്നോടിയായി കണക്കാക്കാം.

പുരാതനകാലത്തു് പരിമിതമായ ഒരു തോതിലായിരുന്നു വിദ്യാഭ്യാസം. ബ്രഹ്മചര്യം, ഗാർഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്യാസം എന്നീ നാലു് ആശ്രമങ്ങളിൽ, ബ്രഹ്മചര്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുപയോഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുപോന്നു. എന്നാൽ "മനുഷ്യനായുഷ്കാലം മുഴുവൻ വിദ്യാർത്ഥിയാണു" എന്നത്രെ ഇന്നത്തെ തത്വം. നാലു വേദവും, ആറു ശാസ്ത്രവുമായിരുന്നു അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആകെത്തുക. ആറും, നാലും പഠിച്ചവർ അഗ്രഗണ്യരും അദ്വിതീയരുമായെണ്ണപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആധുനികകാലത്തു് വിജ്ഞാനശാഖകൾ വർദ്ധിച്ചതോടെ, വിജ്ഞാനപരിധി എങ്ങുമൊതുങ്ങുന്നില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ആറു ശാസ്ത്രത്തിൻെറയും, നാലു വേദത്തിൻെറയും ഇടുങ്ങിയ ഭിത്തിക്കുള്ളിൽ വിജ്ഞാനം വിശ്രമം കൊള്ളുകയില്ല.

പ്രാചീനകാലത്തെയും, ആധുനികകാലത്തെയും ഭക്ഷണസമ്പ്രദായവും, വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായവും താരതമ്യപ്പെടുത്താമെന്നു് തോന്നുന്നു. ചോറും ഒരു കറിയും വേണ്ടുവോളം കഴിച്ചു് തൃപ്തിയടഞ്ഞിരുന്ന അവർ വേദങ്ങളിലോ, ശാസ്ത്രങ്ങളിലോ പൂർണ്ണമായ ഉപപത്തി സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ വിഭവസമൃദ്ധമായ ആഹാരം കഴിക്കുന്ന ആധുനികൻ "Everything of something, and something of everything" എന്ന സിദ്ധാന്തത്തെയാണ് മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നതു്. വ്യക്തികളെ പ്രത്യേകവിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധരാക്കുന്നതോടൊപ്പം, അവക്കു് എല്ലാററിനെക്കുറിച്ചും ഒരു പൊതുവായ ബോധം നല്കുകകൂടി വേണം എന്നാണിതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ഒററവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണതയിലേക്കാനയിക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം. സ്വയം കാര്യങ്ങൾ നേടുവാനും, സ്വയം

ഭരിക്കുവാനും മനുഷ്യനെ കഴിവുള്ളവനാക്കുകയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം സാധിയ്ക്കുന്നത്. ആഹാരവിഹാരാദികൾ മാത്രം ജീവിതലക്ഷ്യമായിക്കരുതിയിരുന്ന കാലത്ത് വികസിതമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥ അനാവശ്യമായിരുന്നു. മൃഗങ്ങൾ വിദ്യകൂടാതെത്തന്നെ പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. മനുഷ്യൻ മാനസികമായി വളർച്ചപ്രാപിച്ചതോടെ വിദ്യാഭ്യാസം അനിവാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണ് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്ന, പൂർണ്ണനാക്കുന്ന ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായത്.

എന്നാൽ പൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചു അതാതു കാലങ്ങളിലെ ബോധം വ്യത്യസ്തമാണ്. ലോകോല്പത്തിയെപ്പററിയും, ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചും, പരബ്രഹ്മത്തെ പുരസ്കരിച്ചുമുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പാദനം, പരിശുദ്ധവും, പരിപൂർണ്ണവുമായിക്കരുതിയിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധം രാജധർമ്മമായിക്കരുതിയ ക്ഷത്രിയകുടുംബങ്ങൾ ആയുധപ്രയോഗത്തിലും, യുദ്ധമുറകളിലും, രാജ്യഭരണത്തിലും പ്രാമുഖ്യം നേടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തി. ''എഴുതുവാനും, വായിക്കുവാനും, കണക്കുകൂട്ടുവാനും'' വേണ്ടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ധാരണ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു് മൂന്നു R ൻെറ സ്ഥാനം മൂന്നു H കൾ കൈവശമാക്കിയിരിക്കുന്നു. "Education of heart, hand and head" എന്നു് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംഗ്രഹിക്കാം.

ഹൃദയത്തിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സ്വഭാവസംസ്കരണം, ഹൃദയപരിഷ്കരണം എന്നിവ സാദ്ധ്യമാകാം. സൌന്ദര്യബോധവും, സംസ്കാരബോധവും മനുഷ്യരിൽ വളർത്തുന്നതും ഹൃദയത്തിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. മനുഷ്യനെ കായികമായി കഴിവുററവനാക്കുകയെന്നതത്രെ കരങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യനെ ബുദ്ധിപരമായി വളർത്തുകയും, ഗവേഷണങ്ങൾക്കും, പര്യവേഷണങ്ങൾക്കും സാദ്ധ്യതയുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ബുദ്ധിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണം ഇന്നൊരു പ്രശ്നമാണ്. മററു രാജ്യങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ കാലാനുസൃതവും യുക്തവുമായ മാററങ്ങൾ വരുത്തി പുരോഗതിയിലേക്കു് കുതിക്കുമ്പോൾ, നാം പഴയ സമ്പ്രദായത്തെത്തന്നെ ആശ്ലേഷിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഗാന്ധിജി വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണത്തിനായി ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിച്ചു. അതത്രെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം. തൊഴിലിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുകയെന്നതാണിതു്കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതോടൊപ്പം തൻെറ ഭാവിജീവിതത്തിനുള്ള ഉപാധികണ്ടെത്തലും കൂടി ഇതു്കൊണ്ടു് സാദ്ധ്യമാകുന്നു. നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലാത്ത കരങ്ങളുടെയും, തദ്വാരാവിശക്കുന്ന വയറുകളുടെയും എണ്ണം കുറക്കുവാൻ ഇതു് കുറെയേറെ ഉപകരിക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നു.

സംസ്ഥാനത്തിന്നൊട്ടാകെ ഒററസ്സിലബസ്സാണിന്നു് നിലവിലുള്ളതു്. തൊഴിൽ നല്കൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഒരു ലക്ഷ്യമാകുമ്പോൾ, പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സിലബസ്സിനു് പ്രാധാന്യം നല്കണം. പ്രാദേശികത്തൊഴിലുകളിലാണല്ലോ വിദ്യാർത്ഥികളെ വിദഗ്ദ്ധരാക്കേണ്ടതു്. പൊതുവിജ്ഞാനത്തിനു് ഒരു പരിധിവെക്കുന്നതു് നന്നാവും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആ മാർഗ്ഗമാണവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിജ്ഞാനസമ്പാദനമാവണം; ഉദ്യോഗതൃഷ്ണയാവരുതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ലക്ഷ്യമെന്നെല്ലാം പലരും പ്രസംഗിക്കുന്നതു് കേൾക്കാം. ''ജ്ഞാനം മുക്തിയാണ്'' എന്നു് വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരുടെ പിൻഗാമികളാണ് നാമെന്ന വസ്തുത മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കു് പറയാമെന്നു് തോന്നുന്നു, ഒട്ടാകെ വിജ്ഞാനവും ജീവിക്കാനുതകുന്ന ഒരു തൊഴിലും നല്കുകയാവണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ലക്ഷ്യമെന്നു്.

WHAT IS ELECTRICITY?

P. RAMACHANDRAN, III B. Sc.

THE name 'electricity' finds it's origin from Greek word 'Electron.' This 'electron' is nothing but amber; a liquid substance oozing out of pine trees. In those days amber was used to make ornaments, as it condensed into a rock like solid. An old Greek Scholar named Thales took a piece of amber and rubbed it on his sleeves. To his wonder Thales found that the piece of 'electron' after the rubbing showed the property of attracting cotton and silk. He concluded that this was a peculiar property of 'Electron' and hence called the property "Electricity".

The great discovery of Thales, remained as a mere wonder for two thousand years. In 1600 A. D. an Englishman called William Gilbert found that glass sulphur and mica also showed the same property. In those days people had no idea about the nature of electricity. Some thought that it was a kind of gas coming out of the rubbed substance, and that when the gas receded into the substance it also took light bodies like paper with it. Some others thought it was a kind of radiation.

After Gilbert, for about 200 years even scientists had no idea about electricity. But they found out how it works. In 1791 an Italian doctor, Lugi Gulvani, found that when two wires of copper and iron were simultaneously placed on the legs of a dead frog, the legs vibrated violently. He thought that it was due to some muscular actions. Later on, an Italian Scientist called Allessandro Volta

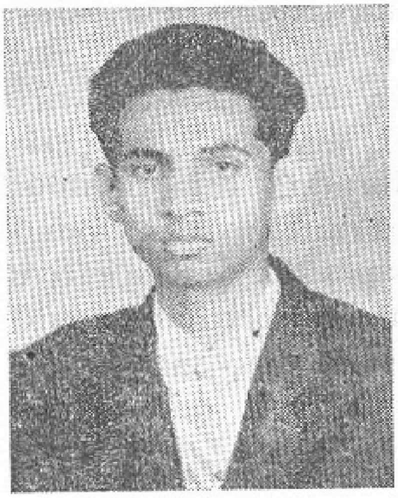

proved that this vibration was due to the small quantity of electricity produced by touching it with the metal wires. He proved his hypothesis by making an instrument which produced electricity. This is called a 'Voltaic Cell'. The voltaic cell was capable of passing a current through a wire. We still respect Volta for his great invention by giving the name 'Volt' for the unit of potential difference. In 1820 a French Scientist called Andre' Marie Ampere found out a very important relation between electricity and magnetism, using a Voltaic cell. He understood that electric current produced a magnetic field. He illustrated this with a wire carrying some electricity. The wire carrying the current behaved just like a magnet. 'Ampere' is the unit of electric current.

After some years G. S. Ohm of Germany showed that wires resisted electric current. He also found that the resistance depended upon the nature of the material, thickness and length of the wire. As a memorial to this

great invention the unit of electrical resistance is called 'Ohm'.

During the time, researches were going on all round the world about the nature of electricity. In 1752 Benjamin Franklin made of America a very dangerous experiment and showed that lightning was electricity. On a rainy day he sent a kite up in the sky and collected electricity from the wet wire of the kite. Later, many a man perished, when performing this perilous demonstration. Franklin also found out that there was positive and negative electricity; and that electricity could flow through conductors as water through pipes. This is one of the fundamentals in electricity.

In 1830, Michael Faraday of England was thinking about the relation between magnetism and electricity. He thought that if it were possible to create magnetism with electricity, as Ampere proved, it would also be possible to produce electricity by magnetism.

This was an idea that led to an invention that changed the whole of human civilisation. When Faraday produced electricity using magnets, he was opening a door to modern civilisation. Almost all electrical appliances such as the telephone, radio and even dynamo are the "by products" of this grand invention.

To make this tremendous idea useful to man, many scientists such as Edison, Telsa, Westing House, Morse and Bell tried their very best. It was Edison who found out the electric lamp. He also made the first electric generator. This generator, situated in New York, was capable of supplying electricity for about one square mile. Telsa found out the method of utilising alternating current and he made many apparatus to produce and distribute alternating current. Westing House also made some contribution to the generation of A. C.

Morse and Bell found out the methods of sending messages through wires using electricity. The wireless system, invented by Marconi and De Forest was as equal to this discovery. Talkies, Television and Radar all followed suit.

About the nature of electricity, scientists could not reach at a definite conclusion for a very long time. Some of them thought that it was a liquid which flowed through wires. In 1909 Millikan of America weighed an electron, which is a very tiny "droplet" of electricity, and calculated the charge on it. It was perhaps, the most delicate weighing done by a human hand. Because an electron has a mass equal to a million million million million millionth part of a pound $\left(\frac{1}{10^{30}}\right)$

When electrons seperate from atoms and travel through a conductor, we say that there is electric current through the conductor. But how do the electrons get separated from the atom? It can be explained as below. Some atoms lose their electrons very easily. For instance, from an atom of copper electrons are lost continuously. In copper 29 electrons revolve round

the nucleus in 4 different orbits. The innermost orbit contains 2 electrons. The next one contains 8 electrons. The third one is closed by 18 electrons. The fourth orbit has got only 2 electrons. These 2 electrons separate away easily. Soon two other electrons from the other orbit come to the fourth orbit. They also leave the atom and the process goes on. In a copper wire the inter space between atoms is filled with free electrons, moving at random with all possible velocities. In an electric conductor, instead of moving at random, the electrons travel in an orderly manner — from one end to the other end of the conductor. But how to make the free electrons travel through the conductor? There are several methods. One is a chemical method. This is made use of in a voltaic cell. There is a magnetic method also. It was Faraday who invented this method.

We all have seen horse-shoe magnets. It attracts nails, pins etc. made of iron. Many years ago there lived a shepherd named Magnus, in an island called Crete, in the Mediterranean region. One day he found a dark stone clinging to his stick, which was provided with an iron tip. It was the discovery of the magnet. It is called magnet because Magnus found it out. It was a natural magnet. Recently scientists have succeeded in making permanent as well as temperory magnets. Now-a-days magnets are used widely all over the world to produce electricity which is the very soul of modern civilisation.

The discovery of electricity enabled man to be nearer to the threshold of civilisation. It has proved to be a strong weapon in the struggle of man for existence on the face of the earth.

"YOUR PARTICIPATION IN THE THIRD FIVE YEAR PLAN TO MAKE IT A ONE HUNDRED PERCENT SUCCESS"

By GENERAL K. M. CARIAPPA (Retired)

A "call" repeated on 15th August 1963 on the occasion of the 16th Anniversary of our Independence

THE ship of the 3rd Five year Plan is on her great voyage to deliver to the people of India at the end of her five years of sailing, enough food for all the millions and so to save crores of rupees on foreign exchange by importing no food at all, to raise our national income by at least 5% per annum, to expand basic industries like steel, fuel and power to make ourselves industrially self sufficient in the next 10 years. It is a glorious adventure. Saving of money in every way, avoiding waste of any kind in money, men and material, loyal team work between the Government and the people are all a MUST in this great adventure. Foreign exchange must be saved—and it can be saved. The ship will sail smoothly and will arrive at her destination and deliver the goods.

If

the four hundred and fifty millions of us in our country who are one and all, members of our great team of nation builders, are loyal participants in this work, each contributing our mite as true Indians at all times to make the Plan a success —100%. Let us not under-estimate our own ability to achieve our aim. We can do it. Now, what is required of us all to achieve this aim.

From the Governments—Central and States

1. Clear cut directives to Ministers, Secretaries and Heads of departments, assigning to them their duties at their respective levels and decentralise responsibilities.

2. Saving money by cutting down considerably the frequent official visits abroad by our government representatives, individuals and/or delegations. There are far too many of these now. Our Diplomatic missions abroad should be able to do most of the work which some Ministers and delegations go out to do now.

3. Controlling allocation of funds to non-official organisations doing voluntary social work.

4. Stop building luxurious offices—air conditioned and all that—and offical living quarters, until the essentials have been done. Millions of our people have no good roofs over their heads yet.

5. Cut down the numbers of the too frequent high level conferences and seminars all over the country and so save money and time.

6. Prevent administration from becoming "top-heavy" by keeping down numbers of Ministers, Deputy Ministers and Officers and staff and their paraphernalia. Quality is what is the need of the hour and not mere numbers.

7. Would Ministers please direct—

   a) that only such officers as are required to meet them and not a whole mass of them hanging around whenever they (the Ministers) go on tours — thus neglecting their (these officers') duties;

   b) that officers at the district and divisional levels are NOT too frequently called up to attend conferences, meetings, discussions etc from their local headquarters. These conferences etc are of course necessary but can they not be kept down to say, at the most one a month, except in urgent cases. Too many of these do definitely interfere with their day to day work considerably — local administration suffers badly.

8. *Education*

   Please have a definite education policy, for all India, laid down —at least for the next ten years. Select only well qualified people to teach and please pay them well. The best are not coming to the education service as the pay offered is deplorably low. Please allot adequate funds for all educational projects. Please do NOT let politics and political interference enter into the "Education field."

9. Be very prompt and ruthless in punishing any one—no matter what office he may hold—in proved cases of corruption, inefficiency and disloyalty.

10. Please do not let party-interests to in any way influence the impartial and strict implementation of the plan.

11. Please win the faith cooperation of the masses by concentrating on the essential needs of the common man and provide them and NOT have too many "reforms" — all the same time.

From the Politician

1. Honesty, selflessness, high standard of moral integrity, dedicated service to fellow beings. Use you authority to work for the good of the community as a whole and not pile up personal wealth—nor to look after the interest of your own kith and kin, your own caste of people and flatterers.

2. Please do not interfere with the work of the administrators such

as the police, revenue officers, doctors, educationalists and so on. Leave them alone. The Ministers concerned will see to their work being done well.

3. Please do not waste money on lavish, pomp and show at your political meetings--periodical or annual -- and on "receptions" to our country's VIPs.

4. Go to the villages and discuss the plan with the people and not merely address large numbers of people over "loud speakers". Make the people feel that it is their plan and that they are in too.

From the Administrators

1. To know the details of the five year plan thoroughly and to tell the public whose interest and welfare you are to look after, clearly and precisely what is required of them.

2. Prompt help to the public in providing sanctioned funds, material and equipment.

3. More personal contact with the people by reducing time now being spent on conferences and in the office chairs.

4. Prompt and impartial disposal of all cases and cut out "red-tape".

5. Be gentle and courteous but firm, in dealing with the public preserving your sense of dignity and correctness of office.

6. Be scrupulously honest in spending every naya paisa of public money.

7. Not to use government transport, government equipment and government personnel for personal use without proper authority.

8. Duty first – then your personal comforts and leisure. Excercise fruitfull personal supervision on all development work done in your area.

9. Show no favours to any one. Make no promises which you cannot keep.

10. Win the confidence and so the spontaneous respect of the public by being honest, correct, efficient and impartial in every thing you do.

11. Save money on stationary, postage and sealing wax.

From the Social Welfare Worker

1. Use the jeep and such transport provided for social welfare work, only for that work.

   Save every ounce of petrol and wear and tear of the vehicle allotted to you. Do not use such transport for your shopping or taking your friends and relatives to weddings, parties and so on.

2. Spend money allotted for welfare work for no other purpose but that.

3. Go to every nook and corner of your area whether motorable roads are available or not. Walk, ride a donkey or a camel or a horse or in a bullock-cart if there are no motorable roads to get there.

4. Do the work yourself which you ask the people to do show them by example. Know your job well.

From the Judiciary

Please dispose of all legal cases expeditiously and save money and time which are now being wasted by tens of thousands of people at various courts throughout India, hanging about to have their legal cases settled.

From the Farmer

1. Produce food, vegetable, fruits, of any kind on every square inch of land on which you can grow—on your own initiative.

2. Put into practice earnestly, as far as possible, all that you are told by agricultural experts on agriculture and also the lessons you learn in your "farmer's camps" about sanitation, hygiene, cattle breeding, poultry farming, manuring, fishery, bee keeping, and so on. Do not stick to old methods of farming if there is proved evidence that new methods will help to produce more. Produce more of every item of our national needs except children—just three of these should be enough.

3. Do not spend money you receive, as loans, from the Government or from such source, for any purpose other than the specific purpose for which you receive it. If you get money to buy bullocks, please buy bullocks only and not sarees for your wife nor for marriages and holidays.

4. Co-operate with fellow farmers to share your facilities for agriculture collectively, having common grazing grounds for your cattle, by pooling your resources and so on.

5. Co-operate spontaneously in the marketing of your collective produces and so on. Seek the aid of your "Panchayat boards" to help market your produces on land / your handicraft work.

6. Practice self help in your home and in your village. Get together to bund your village tanks, make village roads, prepare playgrounds, construct irrigation channels and so on. Take pride in your village and everything

in it. Remember you, the farmers are the backbone of the country. If you are prosperous our country will be prosperous.

From the Employer

Make your employee feel that he is a respectable member of your team of workers in your factory or farm or field. Give him the incentive to work harder by giving him the opportunity to become a controlled shareholder in your business. Make him feel that whilst you may be a hard task master, you are a kind and benevolent father.

From the Employee of Every Kind

1. Eight hours a day is the normal period of the work fixed for which you are paid your wages. Do please put in full honest eight hours of work a day and do not slack off. Work more when you are not being watched. The better the work you do the better the prospects for our country's progress and therefore for your own well being. Please do not be idle. It is your own mother-land you are serving whether you are working in an office or in a factory or in a plantation or in a any constructional work. Take pride in the work you do and do it well.

2. No strikes please—for, strikes do hamper the progress of the nation. Voluntarily renounce your right to strike and resort to peaceful settlement of problems with your employer, through your Unions.

From the Businessman

Be scrupulously honest and do not cheat the public. Do not indulge in black marketing or hoarding goods in short supply to make money from the public.

From the Contractor

Please use only the good kind of material in your work which you have contracted for and do not put up your prices just to make money whether from the Government or from private individuals.

From the Student

1. Use every second of your "educational life" in acquiring knowledge, being physically fit, mentally alert and morally correct. This calls for non-stop work, hard work and more work. You must aim to become a good leader. For the implementation of this plan, leadership of the highest order is required at all levels and in very large numbers. Cultivate the highest sense of "dignity of labour".

In your spare time you can impart some elementary academic education to small children and to illiterate adults in your neighbouring quarters, in your street or in your village. You can give friendly talks to them in the cities and in the villages on civic duties, sanitation and hygiene--how to save money, on road sense and so on.

Have a high standard of discipline and an unimpeachable character.

Learn to obey to be able to command—learn to be a good servant then you can be a good master so that you can instill these qualities in the labourers and villagers you talk to.

Know the aims of the Third Five year Plan as thoroughly as you can and go to the villages and offer your help to the block development officers, gram sevaks and such other voluntary organisations in all the rural development work they do. Keep abreast with scientific and technical progress at all times. The nation must get "technical minded".

From Every Indian

A high sense of civic duty.

As much knowledge as possible of the Third Five year Plan.

3. Honesty and integrity in business or other dealings with fellow beings.

4. A high standard of personal character and personal discipline.

5. Be a good law abiding citizen. Reduce crimes—in fact abolish them—and so avoid wasting money and time, in law courts and in jails.

6. Bring to book no matter who he may be—any one who is dishonest and disloyal to the country.

7. Do not cook up income tax returns in order to avoid playing full taxes. Our Country needs every naya paisa which is her just right to get from you.

8. Keep up the prestige of India in all business dealings with foreigners by being scrupulously honest.

9. Do not indulge in constant and continuous criticism of higher authorities. Constant criticism undermines the morale of the people and high morale in every one of us is essential to serve our country well.

10. Refrain from demanding everything to be done for you by the Government. Self help is most important.

11. Stop wasting of food, by avoiding lavish entertainments

particularly at weddings and festivals. There is far too much food being wasted on these occasions. This is a crime. Change your food habits. This is very necessary.

12. Stop "electric power waste" by switching of lights and fans when they are not required—by cutting out unnecessary display of illuminations at weddings and at such functions.

13. Do not waste water in any way, at any time.

14. Do not waste valuable man-hours by hanging about to receive or see off people of our own country. Think in terms of the job in hand and not in terms of so many hours a day and so many days in the week to work. Every second of the day is valuable for our country's progress.'

15. See that there is no unauthorised using of any public property such as transport, public equipment and personnel for personal needs.

16. Save foreign exchange by not importing goods which can be obtained in India.

17. Cut down the present day rush for joy rides abroad. This will save our "foreign exchange".

18. Practice family planning earnestly.

Finally no Indian in whose veins the blood of a true Indian flows has a right to rest today, during this glorious adventure of our nation building work. We all have to work and work, morning, noon and night as long as God keeps us in good health.

Roshanara
Mercara-Coorg
15th August, 1963.

JAI HIND